

AUGLÝSING

um samning milli Evrópusambandsins og lýðveldisins Íslands og Konungsríkisins Noregs um málsmeðferð við afhendingu milli aðildarríkja Evrópusambandsins og Íslands og Noregs.

Hinn 6. apríl 2018 var Evrópusambandinu afhent staðfestingarskjal Íslands vegna samnings milli Evrópusambandsins og lýðveldisins Íslands og Konungsríkisins Noregs um málsmeðferð við afhendingu milli aðildarríkja Evrópusambandsins og Íslands og Noregs, sem gerður var í Vínarborg 28. júní 2006.

Við afhendingu staðfestingarskjalsins voru lagðar fram ákveðnar tilkynningar og yfirlýsingar fyrir Íslands hönd í samræmi við 2. mgr. 38. gr. samningsins.

Samningurinn öðlast gildi 1. nóvember 2019.

Samningurinn er birtur sem fylgiskjal 1 með auglýsingu þessari og tilkynningarnar og yfirlýsingarnar sem fylgiskjal 2.

Þetta er hér með gert almenningi kunnugt.

Utánríkisráðuneytinu, 1. nóvember 2019.

Guðlaugur Þór Þórðarson.

Sturla Sigurjónsson.

Fylgiskjal 1.

SAMNINGUR

MILLI EVRÓPUSAMBANDSINS OG LÝÐVELDISINS ÍSLANDS OG KONUNGRÍKISINS NOREGS UM MÁLSMEÐFERÐ VIÐ AFHENDINGU MILLI AÐILDARRÍKJA EVRÓPUSAMBANDSINS OG ÍSLANDS OG NOREGS

EVROPUSAMBANDIÐ

annars vegar og

LÝÐVELDIÐ ÍSLAND

og

KONUNGRÍKIÐ NOREGUR

hins vegar,

sem nefnast hér á eftir „samningsaðilar“,

HAGA HUG Á að bæta réttaraðstoð í sakamálum milli aðildarríkja Evrópusambandsins og Íslands og Noregs, sbr. þó ákvæði um verndun einstaklingsfrelsis.

HAGA Í HUGA að núverandi tengsl samningsaðilanna gera það að verkum að nauðsynlegt er að vinna náið saman að því að berjast gegn afbrotum.

LÁTA Í LJÓS gagnkvæma trú sína á skipulagi og starfsemi réttarkerfa sinna og getu allra samningsaðila til að tryggja sanngjörn réttarhöld.

HAGA Í HUGA að Ísland og Noregur hafa lagt fram ósk um að gerður verði samningur er geri þeim kleift að hraða því að fyrirkomulagi við afhendingu grunaðra og sakfelldra manna verði komið á gagnvart aðildarríkjum Evrópusambandsins og að beita megi málsmeðferð við afhendingu gagnvart þeim.

HAFÁ Í HUGA að Evrópusambandið lítur einnig svo á að æskilegt sé að gera slíkan samning.

HAFÁ Í HUGA að af þeim sökum er rétt að koma á fót kerfi fyrir málsmeðferð við afhendingu.

HAFÁ Í HUGA að öll aðildarríkin og Konungsríkið Noregur og Lýðveldið Ísland eiga aðild að nokkrum samningum er varða framsal, þ.m.t. Evrópusamningur um framsal sakamanna frá 13. desember 1957 og Evrópusamningur um varnir gegn hryðjuverkum frá 27. janúar 1977. Á Norðurlöndum gilda konar lög um framsal sakamanna þar sem sami skilningur ríkir um það sem felst í hugtakinu „framsal sakamanns“.

HAFÁ Í HUGA að halda ber áfram samstarfi samkvæmt samningi ESB frá 10. mars 1995 um einfaldaða málsmeðferð við framsal og samningi ESB frá 27. september 1996 um framsal, ef ekki er unnt að auka það.

HAFÁ Í HUGA að fullnægjandi eftirlit skal haft með ákvörðunum um framkvæmd handtökuskipunar, eins og hún er skilgreind í þessum samningi, sem merkir að dómsmálayfirvald í ríkinu, þar sem eftirlýstur maður hefur verið handtekinn, verður að taka ákvörðun um afhendingu hans.

HAFÁ Í HUGA að hlutverk miðlægra yfirvalda við framkvæmd handtökuskipunar, eins og hún er skilgreind í þessum samningi, skal takmarkað við hagnýta og stjórnsýslulega aðstoð.

HAFÁ Í HUGA að í þessum samningi eru grundvallarréttindi virt, einkum Evrópusáttmálinn um verndun mannréttinda og mannfrelsis.

Þessi samningur kemur ekki í veg fyrir að ríki beiti stjórnarskrárákvæðum sínum um tilhlýðilega málsmeðferð, félagafrelsi, prentfrelsi, tjáningarfrelsi í öðrum miðlum og frelsisbáttumenn.

HAFÁ Í HUGA að ekki ætti að afhenda ríki mann ef veruleg hættu er á að hann verði látinn sæta dauðarefsingu, pyntingum eða annarri ómannúðlegri eða niðurlægjandi meðferð eða refsingu.

HAFÁ Í HUGA að þar sem öll ríkin hafa fullgilt samning Evrópuráðsins frá 28. janúar 1981 um vernd einstaklinga varðandi vélræna vinnslu persónuupplýsinga, skulu þær persónuupplýsingar sem eru unnar í tengslum við framkvæmd þessa samnings njóta verndar í samræmi við meginreglur þess samnings.

HAFÁ ORDIÐ ÁSÁTTIR UM EFTIRFARANDI:

1. KAFLI

Almennar meginreglur.

1. gr.

Markmið og tilgangur.

1. Samningsaðilar skuldbinda sig til að bæta, í samræmi við ákvæði samnings þessa, málsmeðferð við afhendingu milli aðildarríkjanna annars vegar og Konungsríkisins Noregs og Lýðveldisins Íslands hins vegar vegna saksóknar eða fullnustu dóma og hafa að lágmarki hliðsjón af skilmálum samningsins frá 27. september 1996 um framsal milli aðildarríkja Evrópusambandsins.
2. Samningsaðilar skuldbinda sig, í samræmi við ákvæði þessa samnings, til að sjá til þess að framsalskerfi milli aðildarríkjanna annars vegar og Konungsríkisins Noregs og Lýðveldisins Íslands hins vegar sé byggt á fyrirkomulagi við afhendingu samkvæmt handtökuskipun í samræmi við skilmála þessa samnings.
3. Þessi samningur hefur ekki áhrif til breytingar á skuldbindingu um að virða grundvallarréttindi og meginreglur laga eins og þær birtast í Evrópusáttmálanum um verndun mannréttinda og mannfrelsis eða, að því er varðar framkvæmd dómsvalds í aðildarríki, meginreglunum sem um getur í 6. gr. sáttmála Evrópusambandsins.
4. Ekkert í þessum samningi skal túlkað á þann veg að óheimilt sé að synja um afhendingu manns sem handtökuskipun, eins og hún er skilgreind í þessum samningi, hefur verið gefin út á ef ástæða er til að ætla, á grundvelli hlutlægra þátta, að handtökuskipunin hafi verið gefin út í þeim tilgangi að sækja til saka eða refsa manni á grundvelli kyns, kynþáttar, trúar, þjóðernis, ríkisfangs, tungumáls, stjórnmálaskoðana eða kynhneigðar, eða að stöðu hans kunni að vera stefnt í hættu af einhverri þessara ástæðna.

2. gr.

Skilgreiningar.

1. „Samningsaðilar“: Evrópusambandið og Konungsríkið Noregur og Lýðveldið Ísland.
2. „Aðildarríki“: aðildarríki Evrópusambandsins.
3. „Ríki“: aðildarríki, Konungsríkið Noregur eða Lýðveldið Ísland.
4. „Þriðja ríki“: hvert það ríki annað en ríki sem er skilgreint í 3. mgr.
5. „Handtökuskipun“: dómsúrskurður sem ríki gefur út með það fyrir augum að annað ríki handtaki eða afhendi eftirlýstan mann svo að unnt sé að sækja hann til saka eða framfylgja úrskurði um refsivist eða öryggisráðstöfun.

3. gr.

Gildissvið.

1. Heimilt er að gefa út handtökuskipun vegna verknaða, sem eru refsiverðir samkvæmt lögum útgáfuríkisins, þar sem hámarkstímabil refsivistar eða öryggisráðstöfunar er a.m.k. 12 mánuðir eða, ef refsing hefur verið ákvörðuð eða úrskurður um öryggisráðstöfun liggur fyrir, ekki styttra en fjórir mánuðir.
2. Afhending skal, með fyrirvara um 3. og 4. mgr., fara fram með því skilyrði að þeir verknaðir, sem handtökuskipunin grundvallast á, feli í sér brot á lögum framkvæmdarríkisins, hver sem málsatvik eru eða hvernig sem því er lýst.
3. Með fyrirvara um 4. gr., 5. gr. (b- til g-liður 1. mgr.), 6. gr., 7. gr. og 8. gr. skal ríki í engu tilviki synja um framkvæmd handtökuskipunar sem gefin er út í tengslum við framferði manns, sem tekur þátt í athæfi hóps manna sem í sameiningu hyggjast fremja eitt eða fleiri afbrot er teljast til hryðjuverka og um getur í 1. og 2. gr. Evrópusamnings um varnir gegn hryðjuverkum og 1., 2., 3. og 4. gr. rammaákvörðunar frá 13. júní 2002 um baráttuna gegn hryðjuverkum, til ólöglega viðskipta með fíkniefni og geðvirk efni eða morðs, alvarlegra líkamsmeiðinga, mannráns, ólöglegs halds, gíslatöku og nauðgunar, sem varðar frelsissviptingu eða öryggisráðstöfun og skal hámarktímabil þessa vera a.m.k. 12 mánuðir, og gildir þá einu hvort viðkomandi hafi tekið þátt í raunverulegri framkvæmd afbrotsins eða afbrotanna enda hafi aðild hans verið með ásetningi og boðið á grundvelli þeirrar vitneskju að þátttaka hans stuðli að því að samtökin nái markmiði afbrotastarfsemi sinnar.
4. Noregur og Ísland annars vegar og ESB fyrir hönd aðildarríkja sinna hins vegar geta lagt fram yfirlýsingu um að á grundvelli gagnkvæmni verði tvöföldu refsinámi, sem um getur í 2. mgr., ekki beitt við þær aðstæður sem lýst er hér á eftir. Eftirtalin afbrot skulu, ef þau varða að hámarki a.m.k. þriggja ára refsivist eða öryggisráðstöfun í útgáfuríkinu og eins og þau eru skilgreind í lögum útgáfuríkisins, samkvæmt skilmálum þessa samnings og án þess að tvöfalt refsinámi verknaðarins hafi verið sannreynt, vera tilefni afhendingar samkvæmt handtökuskipun:
 - þátttaka í glæpasamtökum,
 - hryðjuverk,
 - mansal,
 - kynlífsnotkun á börnum og barnaklám,
 - ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni,
 - ólögleg viðskipti með vopn, skotfæri og sprengiefni,
 - spilling,
 - svik, þ.m.t. svik sem hafa áhrif á fjárhagslega hagmuni Evrópubandalaganna í skilningi samningsins frá 26. júlí 1995 um verndun fjárhagslegra hagsmuna Evrópubandalaganna,
 - þvætti ávinnings af afbrotum,
 - peningafölsun, þ.m.t. á evrum,
 - afbrot tengd tölvum,
 - umhverfisafbrot, þ.m.t. ólögleg viðskipti með dýr, plöntur og yrki í útrýmingarhættu,
 - aðstoð við óheimila komu til lands og búsetu,
 - morð, alvarlegar líkamsmeiðingar,
 - ólögleg viðskipti með líffæri og vefi úr mönnum,
 - mannrán, ólöglegt hald og gíslataka,

- kynþátta- og útlendingahatur,
- skipulagt eða vopnað rán,
- ólögleg viðskipti með menningarverðmæti, þ.m.t. forngripir og listaverk,
- svindl,
- fjárglæfrar og fjárkúgun,
- eftirlíkingar og ólögleg nýting á vörum,
- fölsun opinberra skjala og viðskipti með þau,
- fölsun greiðslumiðla,
- ólögleg viðskipti með hormónaefni og aðra vaxtarhvata,
- ólögleg viðskipti með kjarnakleyf eða geislavirk efni,
- viðskipti með stolin ökutæki,
- nauðgun,
- íkveikja,
- afbrot sem heyra undir lögsögu Alþjóðlega sakamáladómstólsins,
- ólögmet taka loftfars/skips,
- skemmdarverk.

4. gr.

Ástæður fyrir því að framkvæma ekki handtökuskipun.

Ríkin skulu leggja þá skyldu á herðar dómsmálafirvaldinu sem annast framkvæmdina að synja um framkvæmd handtökuskipunar í eftirtöldum tilvikum:

- 1) ef afbrotið, sem handtökuskipunin er grundvölluð á, fellur undir almenna sakaruppgjöf í framkvæmdarríkinu, hafi þetta ríki lögsögu til að sækja til saka fyrir afbrotið samkvæmt refsilöggjöf sinni,
- 2) ef dómsmálafirvaldið, sem annast framkvæmdina, fær upplýsingar um að fullnaðardómur ríkis yfir hinum eftirlýsta vegna sama verknaðar hafi gengið, að því tilskildu, hafi refsing verið ákvörðuð, að afplánun sé lokið eða standi yfir eða ekki sé lengur heimilt að fullnusta dóminn samkvæmt lögum dómsríkisins,
- 3) ef óheimilt er samkvæmt lögum framkvæmdarríkisins að láta þann sem handtökuskipunin er gefin út á sæta refsíabyrgð vegna verknaðarins, sem handtökuskipunin er grundvölluð á, sakir aldurs hans.

5. gr.

Aðrar ástæður fyrir því að framkvæma ekki handtökuskipun.

1. Ríki geta lagt þá skyldu á herðar dómsmálafirvaldinu, sem annast framkvæmdina, eða heimilað því þann valkost að synja um framkvæmd handtökuskipunar í eftirtöldum tilvikum:
 - a) ef verknaðurinn, sem handtökuskipunin er grundvölluð á, telst ekki vera afbrot samkvæmt lögum framkvæmdarríkisins í öðru þeirra tilvika sem um getur í 2. mgr. 3. gr.; ekki skal þó synja um framkvæmd handtökuskipunar í tengslum við skatta eða gjöld, tolla og gjaldeyrisviðskipti af þeirri ástæðu að lög framkvæmdarríkisins kveða ekki á um sams konar skatta eða gjöld eða það hefur ekki sams konar reglur varðandi skatta og gjöld, tolla og gjaldeyrisviðskipti og er að finna í lögum útgáfuríkisins,
 - b) ef verið er að sækja manninn, sem handtökuskipunin er gefin út á, til saka í framkvæmdarríkinu fyrir sama verknað og handtökuskipunin er grundvölluð á,
 - c) ef dómsmálafirvöld í framkvæmdarríkinu hafa ákveðið annaðhvort að sækja ekki til saka fyrir afbrotið sem handtökuskipunin er grundvölluð á eða hætta saksókn, eða fullnaðardómur hafi verið kveðinn upp í ríki gagnvart hinum eftirlýsta vegna sömu verknaða sem kemur í veg fyrir frekari málsmeðferð,
 - d) ef saksókn eða refsing gagnvart eftirlýsta manningnum er fyrnd samkvæmt lögum framkvæmdarríkisins og verknaðirnir falla undir lögsögu þess ríkis samkvæmt refsilöggjöf þess,
 - e) ef dómsmálafirvaldið, sem annast framkvæmdina, fær upplýsingar um að fullnaðardómur þriðja ríkis yfir hinum eftirlýsta hafi gengið vegna sama verknaðar, að því tilskildu, hafi

- refsing verið ákvörðuð, að afplánun sé lokið eða standi yfir eða ekki sé lengur heimilt að fullnusta dóminn samkvæmt lögum dómsríkisins,
- f) ef handtökuskipun hefur verið gefin út í þeim tilgangi að framfylgja úrskurði um refsivist eða öryggisráðstöfun og eftirlýstur maður dvelur, er ríkisborgari eða er búsettur í framkvæmdarríkinu og það ríki tekur að sér að framfylgja refsidóminum eða öryggisráðstöfuninni í samræmi við landslög sín,
 - g) ef handtökuskipunin varðar afbrot:
 - i) sem litið er svo á samkvæmt lögum framkvæmdarríkisins að hafi verið framin í heild eða að hluta til á yferráðasvæði þess ríkis eða á stað sem litið er á sem slíkan eða
 - ii) sem voru framin utan yferráðasvæðis útgáfuríkisins og óheimilt er samkvæmt lögum framkvæmdarríkisins að sækja til saka fyrir þau sömu afbrot þegar þau eru framin utan yferráðasvæðis þess.
2. Sérhvert ríki skal upplýsa aðalskrifstofu ráðsins um það af hvaða ástæðum í 1. mgr., sem leiða til þess að handtökuskipun er ekki framkvæmd, það skyldar eigin dómsmálafirvöld, sem annast framkvæmdina, að synja um framkvæmd handtökuskipunar. Aðalskrifstofan skal sjá til þess að öll ríkin og framkvæmdastjórnin fái þessar upplýsingar.

6. gr.

Undantekning vegna stjórn málaafbrota.

1. Óheimilt er að synja um framkvæmd handtökuskipunar á grundvelli þess að framkvæmdarríkið kundi að líta á afbrotið sem stjórn málaafbrot, afbrot tengt stjórn málaafbroti eða afbrot sem sprottið er af stjórn málaástæðum.
2. Noregur og Ísland annars vegar og Evrópusambandið fyrir hönd aðildarríkja sinna hins vegar geta lagt fram yfirlýsingu um að 1. mgr. gildi einungis í tengslum við:
 - a) afbrotin sem um getur í 1. og 2. gr. Evrópusamningsins um varnir gegn hryðjuverkum,
 - b) afbrot sem felast í samsæri eða samanteknum ráðum, sem svara til lýsingarinnar á því framferði sem um getur í 3. mgr. 3. gr., að fremja eitt eða fleiri þeirra afbrota sem um getur í 1. og 2. gr. Evrópusamningsins um varnir gegn hryðjuverkum
 og
 - c) 1., 2., 3. og 4. gr. rammaákvörðunar frá 13. júní 2002 um baráttuna gegn hryðjuverkum.
3. Ef ríki, sem hefur gefið út yfirlýsingu sem um getur í 2. mgr., eða ríki, þar sem aðrir hafa annast útgáfu slíkrar yfirlýsingar fyrir þess hönd, gefur út handtökuskipun er framkvæmdarríkinu heimilt að beita gagnkvæmni.

7. gr.

Undantekning vegna ríkisfangs.

1. Óheimilt er að synja um framkvæmd handtökuskipunar á grundvelli þess að maðurinn, sem óskað er eftir, er ríkisborgari í framkvæmdarríkinu.
2. Noregur og Ísland annars vegar og Evrópusambandið fyrir hönd aðildarríkja sinna hins vegar geta lagt fram yfirlýsingu um að þau muni ekki afhenda eigin ríkisborgara eða afhenda þá einungis við sérstakar, tilgreindar kringumstæður.
3. Ef ríki, sem hefur gefið út yfirlýsingu sem um getur í 2. mgr., eða ríki, þar sem aðrir hafa annast útgáfu slíkrar yfirlýsingar fyrir þess hönd, gefur út handtökuskipun er hverju hinna ríkjanna sem er heimilt að beita gagnkvæmni við framkvæmd handtökuskipunar.

8. gr.

Tryggingar sem útgáfuríki ber að veita í vissum tilvikum.

- Heimilt er að setja eftirfarandi skilyrði fyrir framkvæmd dómsmálafirvalds á handtökuskipun:
- 1) ef handtökuskipunin er gefin út til að framfylgja refsidómi eða öryggisráðstöfun á grundvelli ákvörðunar sem er tekin í fjarveru þess sem hún beinist gegn og hafi hlutaðeigandi ekki verið stefnt persónulega eða á annan hátt fengið upplýsingar um hvaða dag og hvar skýrslutakan, sem leiddi til ákvörðunar í fjarveru hans, skyldi fara fram er heimilt að setja það skilyrði fyrir

afhendingu að dómsyfirvaldið, sem gefur handtökuskipunina út, veiti fullnægjandi tryggingu fyrir því að sá sem handtökuskipunin varðar fái tækifæri til að óska eftir því að réttað verði í málinu að nýju í útgáfuríkinu og úrskurður felldur í viðurvist hans,

- 2) ef afbrotið, sem handtökuskipunin er gefin út fyrir, varðar ævilanga refsivist eða ævilanga öryggisráðstöfun er heimilt að binda framkvæmd handtökuskipunarinnar því skilyrði að útgáfuríkið veiti fullnægjandi tryggingu fyrir því, að mati framkvæmdarríkisins, að það muni endurskoða uppkveðna refsingu eða ráðstöfun komi fram beiðni þar um eða eigi síðar en eftir 20 ár eða hvetja til beitingar vægari ráðstafana sem viðkomandi á rétt á samkvæmt lögum eða venjum útgáfuríkisins sem miða að því að slík refsing eða ráðstöfun komi ekki til framkvæmda,
- 3) ef maður, sem handtökuskipun vegna saksóknar varðar, er ríkisborgari eða búsettur í framkvæmdarríkinu er heimilt að setja það skilyrði fyrir afhendingu að hann skuli sendur aftur til framkvæmdarríkisins að lokinni skýrslutöku til að afplána þar refsivist eða sæta öryggisráðstöfun sem kveðin var upp gegn honum í útgáfuríkinu.

9. gr.

Ákvörðun um hvaða dómsmálayfirvald telst vera lögbært.

1. Dómsmálayfirvaldið, sem gefur handtökuskipunina út, skal vera það dómsmálayfirvald í útgáfuríkinu sem er til þess bært að gefa út handtökuskipun samkvæmt lögum þess ríkis.
2. Dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, skal vera það dómsmálayfirvald í framkvæmdarríkinu sem er til þess bært að annast framkvæmd handtökuskipana samkvæmt lögum þess ríkis. Þegar tilkynningin, sem um getur í 1. mgr. 39. gr., er lögð fram er heimilt að tilnefna dómsmálaráðherra sem lögbært yfirvald við framkvæmd handtökuskipunar hvort sem hann telst vera dómsmálayfirvald samkvæmt lögum þess ríkis eða ekki.
3. Samningsaðilar skulu tilkynna hver öðrum um lögbær yfirvöld sín.

10. gr.

Leitað til miðlægs yfirvalds.

1. Samningsaðilum er heimilt að senda hver öðrum tilkynningar um miðlægt yfirvald hvers ríkis, hafi það verið tilnefnt, eða, ef gert er ráð fyrir því samkvæmt réttarkerfi viðkomandi ríkis, um fleiri en eitt miðlægt yfirvald sem skal vera lögbærum dómsmálayfirvöldum til aðstoðar.
2. Jafnframt er samningsaðilum heimilt að greina frá því að á grundvelli skipulags dómskerfis í viðkomandi ríkjum annist miðlæga yfirvaldið eða yfirvöldin sendingar og móttöku stjórnsýslunnar á handtökuskipunum og öll önnur opinber bréfaskipti þar að lútandi. Þessar upplýsingar eru bindandi fyrir öll yfirvöldin í útgáfuríkinu.

11. gr.

Efni og framsetning handtökuskipunar.

1. Í handtökuskipun skulu koma fram eftirfarandi upplýsingar sem eru settar fram í samræmi við framsetningu í viðaukanum við þennan samning:
 - a) deili á hinum eftirlýsta og ríkisfang hans,
 - b) nafn, heimilisfang, síma- og bréfsímanúmer og netfang dómsmálayfirvaldsins sem gefur handtökuskipunina út,
 - c) sönnun þess að aðfararhæfur dómur hafi verið kveðinn upp, handtökuskipun gefin út eða að fyrir hendi sé önnur aðfararhæf dómsniðurstaða sem hefur sömu áhrif og fellur undir gildis svið 2. og 3. gr.,
 - d) eðli afbrots og vísun til refsíákvæða, einkum að því er varðar 3. gr.,
 - e) lýsing á því við hvaða aðstæður afbrotið var framið, þ.m.t. hvenær og hvar það var framið og hversu stóran þátt hinn eftirlýsti átti í því,
 - f) ákvörðun refsingar ef fullnaðardómur hefur gengið eða hvaða refsiramma mælt er fyrir um vegna afbrotsins samkvæmt lögum útgáfuríkisins,
 - g) aðrar afleiðingar afbrotsins, ef unnt er.

- Þýða verður handtökuskipunina á opinbert tungumál eða eitt af opinberum tungumálum framkvæmdarríkisins. Samningsaðila er heimilt, við gerð þessa samnings eða síðar, að gefa út yfirlýsingu um að hann muni samþykkja þýðingu á eitt eða fleiri opinber tungumál ríkis.

2. KAFLI

Málsmeðferð við afhendingu.

12. gr.

Sending handtökuskipunar.

- Þegar dvalarstaður eftirlýsts manns er ljós getur dómsmálayfirvaldið, sem gefur handtökuskipunina út, sent hana beint til dómsmálayfirvaldsins sem annast framkvæmdina.
- Dómsmálayfirvaldinu, sem gefur handtökuskipunina út, er í öllum tilvikum heimilt að skrá eftirlýstan mann í Schengen-upplýsingakerfið (SIS). Færa skal slíka skráningu í samræmi við viðeigandi ákvæði laga Evrópusambandsins um skráningu einstaklinga vegna afhendingar í Schengen-upplýsingakerfið. Skráning í Schengen-upplýsingakerfið skal jafngilda handtökuskipun með þeim upplýsingum sem eru settar fram í 1. mgr. 11. gr.
- Skráningin skal á aðlögunartímabili, þ.e. á meðan Schengen-upplýsingakerfið getur ekki sent allar þær upplýsingar sem lýst er í 11. gr., jafngilda handtökuskipun þar til dómsmálayfirvaldinu, sem annast framkvæmdina, berst frumritið með tilhlýðilegum og viðeigandi hætti.

13. gr.

Ítarleg málsmeðferð við sendingu handtökuskipunar.

- Ef dómsmálayfirvaldið, sem gefur handtökuskipunina út, hefur ekki upplýsingar um það hvaða lögbært dómsmálayfirvald skuli annast framkvæmdina skal það senda nauðsynlegar fyrirspurnir til að afla upplýsinga um það frá framkvæmdarríkinu.
- Ef ekki reynist unnt að nýta þjónustu Schengen-upplýsingakerfisins er dómsmálayfirvaldinu, sem gefur handtökuskipunina út, heimilt að leita til Alþjóðasambands sakamálaögreglu (Interpol) um sendingu handtökuskipunarinnar.
- Dómsmálayfirvaldinu, sem gefur handtökuskipunina út, er heimilt að senda hana skriflega eftir hverri þeirri leið sem telst örugg og gerir framkvæmdarríkinu kleift að ganga úr skugga um áreiðanleika handtökuskipunarinnar.
- Öll vandamál varðandi sendingu eða áreiðanleika hvers konar skjala sem þarf til að framkvæma handtökuskipunina skal leysa beint milli hlutaðeigandi dómsmálayfirvalda eða, ef við á, með aðkomu miðlægra yfirvalda ríkjanna.
- Ef það yfirvald sem fær handtökuskipun í hendur er ekki til þess bært að framkvæma hana skal það þegar í stað senda handtökuskipunina til lögbærs yfirvalds í eigin ríki og tilkynna dómsmálayfirvaldinu, sem gef handtökuskipunina út, um það.

14. gr.

Réttur eftirlýsts manns.

- Þegar eftirlýstur maður er handtekinn skal dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, upplýsa hann, í samræmi við landslög, um handtökuskipunina og efni hennar og að hann eigi þess kost að samþykkja að vera afhentur dómsmálayfirvaldinu sem gefur handtökuskipunina út.
- Eftirlýstur maður, sem er handtekinn samkvæmt handtökuskipun, hefur rétt til aðstoðar lögfræðings og túlks í samræmi við landslög framkvæmdarríkisins.

15. gr.

Gæsluvarðhald.

Þegar maður er handtekinn á grundvelli handtökuskipunar skal dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, ákveða hvort honum skuli haldið í gæsluvarðhaldi í samræmi við lög framkvæmdarríkisins. Heimilt er að sleppa mannum hvenær sem er til bráðabirgða í samræmi við landslög framkvæmdarríkisins, að því tilskildu að lögbært yfirvald í því ríki geri allar ráðstafanir sem það telur nauðsynlegar til að koma í veg fyrir hann komist undan.

16. gr.

Samþykki fyrir afhendingu.

1. Ef hinn handtekni gefur til kynna samþykki sitt fyrir afhendingu skal slíkt samþykki og, ef við á, skýlaust afsal á réttinum til að nýta sér sérregluna sem um getur í 2. mgr. 30. gr. gefið frammi fyrir dómsmálayfirvaldinu, sem annast framkvæmdina, í samræmi við landslög framkvæmdarríkisins.
2. Hvert ríki skal gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að samþykki og, eftir atvikum, afsal, eins og um getur í 1. mgr., sé gefið með þeim hætti að ljóst sé að sá sem í hlut á hafi gert það af fúsum og frjálsum vilja og verið kunnugt um afleiðingarnar. Eftirlýstur maður skal, í því skyni, eiga rétt á ráðgjöf lögfræðings.
3. Bóka skal formlega samþykkið og, eftir atvikum, afsalið sem um getur í 1. mgr. í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í landslögum framkvæmdarríkisins.
4. Að meginreglu til er samþykkið óafturkallanlegt. Hvert ríki getur kveðið á um að samþykki og, eftir atvikum, afsal megi afturkalla í samræmi við landslög. Í því tilviki er tímabilið frá því að tilkynnt er um samþykki til þess að tilkynnt er um afturköllun þess ekki talið með þegar frestir, sem mælt er fyrir um í 20. gr., eru ákveðnir. Noregur og Ísland annars vegar og Evrópusambandið fyrir hönd aðildarríkja sinna hins vegar geta lagt fram yfirlýsingu, á sama tíma og tilkynninguna sem kveðið er á um í 1. mgr. 38. gr., um að þau óski eftir því að geta nýtt sér þennan möguleika og skulu þau tilgreina hvaða málsmeðferð skuli gilda um slíka afturköllun samþykkis og hvers kyns breytingar á þeirri málsmeðferð.

17. gr.

Skýrslutaka af eftirlýstum manni.

Ef hinn handtekni samþykkir ekki afhendingu, eins og um getur í 16. gr., skal hann eiga rétt á að tekin sé af honum skýrsla fyrir dómsmálayfirvaldinu sem annast framkvæmdina, í samræmi við lög framkvæmdarríkisins.

18. gr.

Ákvörðun um afhendingu.

1. Dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, skal ákveða, innan þess frests og með þeim skilyrðum sem skilgreind eru í þessum samningi, hvort maður skuli afhentur.
2. Telji dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, þær upplýsingar sem útgáfuríkið sendi ekki nægja til að það geti tekið ákvörðun um afhendingu skal það biðja um að nauðsynlegar viðbótarupplýsingar, einkum að því er varðar 4.-6. gr., 8. gr. og 11. gr., verði látnar í té hið bráðasta og getur það sett frest fyrir móttöku þeirra, þar sem tillit er tekið til þess að virða beri frestinn í 20. gr.
3. Dómsmálayfirvaldið, sem gefur handtökuskipunina út, getur hvenær sem er framsent hverjar þær viðbótarupplýsingar til dómsmálayfirvaldsins, sem annast framkvæmdina, sem komið geta að gagni.

19. gr.

Ákvörðun þegar margar beiðnir eru lagðar fram.

1. Ef tvö ríki eða fleiri hafa gefið út evrópska handtökuskipun eða handtökuskipun á hendur sama manni skal dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, taka ákvörðun um hver þeirra skuli koma til framkvæmda og að teknu tilhlýðilegu tilliti til allra aðstæðna og þá einkum alvarleika afbrots og hvar það var framið, hvenær hver handtökuskipun var gefin út og hvort handtökuskipun hafi verið gefin út vegna saksóknar eða til að framfylgja úrskurði um refsivist eða öryggisráðstöfun.
2. Dómsmálayfirvald aðildarríkis, sem annast framkvæmdina, getur leitað ráða hjá Evrópsku réttaradstoðinni (Eurojust) vegna ákvörðunarinnar sem um getur í 1. mgr.
3. Ef ágreiningur er um hvort handtökuskipun og framsalsbeiðni þriðja ríkis gangi framar skal lögbært yfirvald í framkvæmdarríkinu taka ákvörðun um það hvort skuli hafa forgang að teknu tilhlýðilegu tilliti til allra aðstæðna, einkum þeirra sem um getur í 1. mgr. og þeirra sem getið er í viðeigandi samningi.

4. Þessi grein er með fyrirvara um skuldbindingar ríkja samkvæmt samþykkt Alþjóðlega sakamála-dómstólsins.

20. gr.

Frestir og málsmeðferð við töku ákvörðunar um að framkvæma handtökuskipun.

1. Fjalla skal um og framkvæma handtökuskipun eins fljótt og auðið er.
2. Ef eftirlýstur maður hefur samþykkt afhendingu sína skal endanleg ákvörðun um framkvæmd handtökuskipunar tekin innan 10 daga frá því að samþykki liggur fyrir.
3. Í öðrum tilvikum skal endanleg ákvörðun um framkvæmd handtökuskipunar tekin innan 60 daga frá því að eftirlýstur maður er handtekinn.
4. Ef ekki er unnt, í sérstökum tilvikum, að framkvæma handtökuskipun innan þess frests sem mælt er fyrir um í 2. eða 3. mgr. skal dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, þegar í stað tilkynna það dómsmálayfirvaldinu, sem gefur handtökuskipunina út, og tilgreina ástæður fyrir töfinni. Í því tilviki er heimilt að framlengja frestinn um 30 daga.
5. Evrópusambandinu, fyrir hönd hvaða aðildarríkis síns sem er, er heimilt að leggja fram, á sama tíma og tilkynninguna sem kveðið er á um í 1. mgr. 38. gr., yfirlýsingu þar sem fram kemur í hvaða tilvikum 3. og 4. mgr. eigi ekki við. Noregi og Íslandi er heimilt að beita gagnkvæmni í tengslum við hlutaðeigandi aðildarríki.
6. Dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, skal sjá til þess að nauðsynlegum efnislegum skilyrðum varðandi afhendingu sé áfram fullnægt þar til það tekur endanlega ákvörðun um handtökuskipunina.
7. Færa skal rök fyrir synjun um framkvæmd handtökuskipunar.

21. gr.

Ákvörðunar beðið.

1. Hafi handtökuskipun verið gefin út vegna saksóknar verður dómsmálayfirvaldið sem annast framkvæmdina:
 - a) annaðhvort að samþykkja að eftirlýstur maður fái að gefa skýrslu í samræmi við 22. gr.,
 - b) eða samþykkja tímabundinn flutning hins eftirlýsta.
2. Dómsmálayfirvaldið, sem gefur handtökuskipunina út, og dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, skulu komast að gagnkvæmu samkomulagi um það hvaða skilyrði skulu gilda um tímabundinn flutning og í hversu langan tíma hann má standa.
3. Ef maðurinn er fluttur annað tímabundið verður að gera honum kleift að snúa aftur til framkvæmdarríkisins til að vera við skýrslutökur sem hann varða og eru hluti af málsmeðferð við afhendingu.

22. gr.

Skýrslutaka af manni á meðan ákvörðunar er beðið.

1. Dómsmálayfirvald skal taka skýrslu af hinum eftirlýsa og njóta til þess aðstoðar annars einstaklings sem er tilnefndur í samræmi við lög ríkisins þar sem dómstóllinn, sem fer fram á afhendinguna, er staðsettur.
2. Taka skal skýrslu af hinum eftirlýsta í samræmi við lög framkvæmdarríkisins og með þeim skilyrðum sem dómsmálayfirvaldið sem gefur handtökuskipunina út og dómsmálayfirvaldið sem annast framkvæmdina komast að gagnkvæmu samkomulagi um.
3. Lögbæra dómsmálayfirvaldinu, sem annast framkvæmdina, er heimilt að tilnefna annað dómsmálayfirvald í sama ríki til að taka þátt í skýrslutöku af hinum eftirlýsta í því skyni að tryggja rétta beitingu þessarar greinar og þeirra skilyrða sem mælt er fyrir um.

23. gr.

Sérréttindi og friðhelgi.

1. Ef eftirlýstur maður nýtur sérréttinda eða friðhelgi að því er varðar lögsögu eða fullnustu í framkvæmdarríkinu hefst fresturinn, sem um getur í 20. gr., ekki fyrr en þann dag sem dómsmálayfirvaldinu, sem annast framkvæmdina, er tilkynnt um að sérréttindi og friðhelgi hafi verið felld niður.

2. Framkvæmdarríkið skal sjá til þess nauðsynlegum efnislegum skilyrðum varðandi afhendingu sé fullnægt þegar eftirlýstur maður nýtur ekki lengur sérréttinda eða friðhelgi.
3. Ef yfirvald í framkvæmdarríkinu hefur vald til að fella niður sérréttindi eða friðhelgi skal dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, fara fram á að það nýti sér það vald þegar í stað. Ef yfirvald í öðru ríki eða alþjóðastofnun hefur vald til að fella niður sérréttindi eða friðhelgi skal dómsmálayfirvaldið, sem gefur handtökuskipunina út, fara fram á að það nýti sér það.

24. gr.

Togstreita milli alþjóðlegra skuldbindinga.

Þessi samningur hefur ekki áhrif á skuldbindingar framkvæmdarríkisins þegar þriðja ríki framsetur eftirlýstan mann til þess ríkis og viðkomandi nýtur verndar samkvæmt sérreglum í því fyrirkomulagi sem framsalið er grundvallað á. Framkvæmdarríkið skal gera allar nauðsynlegar ráðstafanir til að fá þegar í stað samþykki ríkisins sem framsetur hinn eftirlýsta þannig að afhenda megi hann ríkinu sem gaf handtökuskipunina út. Fresturinn, sem um getur í 20. gr., hefst ekki fyrir en daginn sem beitingu þessara sérreglna er hætt.

Framkvæmdarríkið skal sjá til þess að nauðsynlegum efnislegum skilyrðum fyrir afhendingu sé áfram fullnægt á meðan beðið er ákvörðunar ríkisins sem framsetur hinn eftirlýsta.

25. gr.

Tilkynning um ákvörðun.

Dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, skal tilkynna dómsmálayfirvaldinu, sem gefur handtökuskipunina út, þegar í stað um það þegar ákvörðun hefur verið tekin um hvort handtökuskipun kemur til framkvæmdar.

26. gr.

Frestur til að afhenda eftirlýstan mann.

1. Afhenda skal eftirlýstan mann við fyrsta tækifæri á degi sem hlutaðeigandi yfirvöld koma sér saman um.
2. Afhending hans skal fara fram eigi síðar en 10 dögum eftir að endanleg ákvörðun um framkvæmd handtökuskipunar liggur fyrir.
3. Ef aðstæður, sem ríkin ráða ekki við, leiða til þess að ekki er unnt að afhenda eftirlýstan mann innan þess frests sem mælt er fyrir um í 2. mgr. skal dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, og dómsmálayfirvaldið, sem gefur handtökuskipunina út, þegar í stað hafa samband hvort við annað og koma sér saman um annan afhendingardag. Í því tilviki skal afhending fara fram innan 10 daga frá nýju dagsetningunni sem ákveðin er.
4. Í undantekningartilvikum er heimilt að fresta afhendingu tímabundið af brýnum mannúðarástæðum, t.d. ef veruleg ástæða er til að líta svo á að afhending myndi augljóslega stofna lífi eða heilsu hins eftirlýsta í hættu. Handtökuskipun skal koma til framkvæmdar um leið og þessar ástæður er ekki lengur fyrir hendi. Dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, skal þegar í stað upplýsa dómsmálayfirvaldið, sem gefur handtökuskipunina út, um það og skulu þau koma sér saman um annan afhendingardag. Í því tilviki skal afhending fara fram innan 10 daga frá nýju dagsetningunni sem ákveðin er.
5. Ef eftirlýstur maður er enn í haldi þegar fresturinn, sem um getur í 2.-4. mgr., rennur út skal láta hann lausan.

27. gr.

Afhendingu frestað eða hún bundin skilyrðum.

1. Dómsmálayfirvaldi, sem annast framkvæmdina, er heimilt að fresta afhendingu eftirlýsts manns eftir að ákvörðun um að framkvæma handtökuskipunina hefur verið tekin þannig að unnt sé að sækja hinn eftirlýsta til saka í framkvæmdarríkinu eða, ef refsing hefur þegar verið ákvörðuð, hann geti afplánað dóm á yfirráðasvæði þess fyrir annan verknað en þann sem um getur í handtökuskipuninni.

2. Dómsmálafyrvaldinu, sem annast framkvæmdina, er heimilt, í stað þess að fresta afhendingu, að afhenda eftirlýstan mann tímabundið til útgáfuríkisins samkvæmt skilyrðum sem dómsmálafyrvaldið sem annast framkvæmdina og dómsmálafyrvaldið sem gefur handtökuskipunina út komast að gagnkvæmu samkomulagi um. Samkomulagið skal vera skriflegt og skilyrði þess bindandi fyrir öll yfirvöldin í útgáfuríkinu.

28. gr.

Gegnumflutningur.

1. Hvert ríki skal heimila gegnumflutning eftirlýsts manns, sem er sendur til afhendingar, um yfirráðasvæði sitt, að því tilskildu að það fái upplýsingar um:
 - a) deili á þeim sem handtökuskipunin er gefin út á og ríkisfang hans,
 - b) að fyrir liggja handtökuskipun,
 - c) eðli afbrots og vísun til refsíákvæða,
 - d) lýsing á því við hvaða aðstæður afbrotið var framið, þ.m.t. hvenær og hvar það var framið.Ríki, sem yfirlýsing er gefin út fyrir í samræmi við 2. mgr. 7. gr. um að ríkisborgarar þess verði ekki afhentir eða einungis afhentir undir sérstökum, tilgreindum kringumstæðum, getur á sama hátt synjað um gegnumflutning eigin ríkisborgara um yfirráðasvæði sitt eða sett sömu skilyrði um sérstakar, tilgreindar kringumstæður.
2. Samningsaðilar skulu tilkynna hver öðrum um það hvaða yfirvald hvert ríki hefur tilnefnt til að taka við beiðnum um gegnumflutning og nauðsynlegum skjölum þar að lútandi og annast önnur opinber bréfaskipti sem varða beiðnir um gegnumflutning.
3. Heimilt er að beina beiðni um gegnumflutning og upplýsingunum, sem getið er í 1. mgr., til yfirvalds, sem er tilnefnt skv. 2. mgr., skriflega eftir hvaða leið sem er. Gegnumflutningsríkið skal tilkynna um ákvörðun sína eftir sömu málsmeðferð.
4. Þessi samningur á ekki við um flutninga í lofti án áætlaðrar millilendingar. Ef lent er engu að síður utan áætlunar skal útgáfuríkið láta yfirvaldinu, sem er tilnefnt skv. 2. mgr., í té þær upplýsingar sem kveðið er á um í 1. mgr.
5. Ef gegnumflutningur varðar mann sem framselja á frá þriðja ríki til ríkis gildir þessi grein að breyttu breytanda. Þannig skal litið svo á að í stað orðsins „handtökuskipun“, eins og það er skilgreint í þessum samningi, komi „framsalsbeiðni“.

3. KAFLI

Áhrif afhendingar.

29. gr.

Gæsluvarðhaldstími í framkvæmdarríkinu dreginn frá.

1. Útgáfuríkið skal draga frá allan gæsluvarðhaldstíma sem rekja má til framkvæmdar handtökuskipunar frá þeim heildartíma refsingar sem viðkomandi ber að afplána í útgáfuríkinu á grundvelli úrskurðar um refsivist eða öryggisráðstöfun.
2. Í þessu skyni skal dómsmálafyrvaldið, sem annast framkvæmdina, eða miðlæga yfirvaldið, sem er tilnefnt skv. 10. gr., senda dómsmálafyrvaldinu, sem gefur handtökuskipunina út, við afhendingu allar upplýsingar um tímalengd gæsluvarðhalds eftirlýsts manns á grundvelli handtökuskipunar.

30. gr.

Möguleg saksókn vegna annarra afbrota.

1. Noregi og Íslandi annars vegar og Evrópusambandinu fyrir hönd aðildarríkja sinna hins vegar er heimilt að tilkynna hverju öðru um að litið sé svo á að í samskiptum ríkjanna við önnur ríki, sem sama tilkynning tekur til, liggja fyrir samþykki um saksókn, ákvörðun refsingar eða varðhald með það í huga að framfylgja úrskurði um refsivist eða öryggisráðstöfun fyrir afbrot, annað en það sem leiddi til afhendingar viðkomandi, sem er framið áður en afhending á sér stað, nema dómsmálafyrvaldið, sem annast framkvæmdina, taki annað fram, í tilteknu tilviki, í ákvörðun sinni um afhendingu.

2. Óheimilt er að sækja mann, sem er afhentur, til saka, dæma hann til refsingar eða svipta hann að öðru leyti frelsi sínu fyrir afbrot, annað en það sem hann var afhentur fyrir, sem var framið áður en til afhendingar kom, nema í þeim tilvikum sem um getur í 1. og 3. mgr.
3. Ákvæði 2. mgr. á ekki við í eftirfarandi tilvikum:
 - a) ef viðkomandi hefur haft tækifæri til að fara frá yfirráðasvæði ríkisins, þangað sem hann hefur verið afhentur, en hefur ekki gert það innan 45 daga frá því hann var endanlega látinn laus eða ef hann hefur komið aftur á yfirráðasvæðið eftir að hafa yfirgefið það,
 - b) ef afbrotið leiðir hvorki til refsivistar né öryggisráðstöfunar,
 - c) ef meðferð sakamáls gefur ekki tilefni til að beita ráðstöfunum til að skerða persónulegt frelsi hans,
 - d) ef honum er gert að sæta viðurlögum eða ráðstöfun sem felur ekki í sér frjálssræðissviptingu, þ.m.t. fésektir eða ráðstafanir í þeirra stað, jafnvel þótt þær kunni að skerða persónulegt frelsi hans,
 - e) ef viðkomandi hefur gefið samþykki sitt fyrir afhendingu og, eftir atvikum, afsalað sér réttinum til að nýta sér sérregluna í samræmi við 16. gr.,
 - f) ef hann hefur, eftir að hafa verið afhentur, skýlaust afsalað sér réttinum til að nýta sér sérregluna að því er varðar tiltekin afbrot sem hann framdi áður en hann var afhentur. Viðkomandi skal afsala sér þessum rétti frammi fyrir lögbærum dómsmálafirvöldum í útgáfuríkinu og skal það skráð í samræmi við landslög í því ríki. Afsalið skal skráð með þeim hætti að ljóst sé að viðkomandi hafi gefið það af fúsum og frjálsum vilja og sé kunnugt um afleiðingarnar. Einstaklingurinn skal, í því skyni, eiga rétt á ráðgjöf lögfræðings,
 - g) ef dómsmálafirvaldið, sem annast framkvæmdina og afhendir einstaklinginn, gefur samþykki sitt í samræmi við 4. mgr.
4. Leggja skal beiðni um samþykki fyrir dómsmálafirvaldið, sem annast framkvæmdina, ásamt þeim upplýsingum sem um getur í 1. mgr. 11. gr. og þýðingu eins og um getur í 2. mgr. 11. gr. Veita skal samþykki ef afbrotið, sem beiðni um samþykki varðar, leiðir sjálf til afhendingar í samræmi við ákvæði þessa samnings. Synja skal um samþykki af þeim ástæðum sem um getur í 4. gr. en að öðru leyti má einungis synja um það af þeim ástæðum sem um getur í 5. gr., 6. gr. (2. mgr.) og 7. gr. (2. mgr.). Ákvörðun skal tekin eigi síðar en 30 dögum eftir móttöku beiðninnar. Við þær aðstæður sem getið er í 8. gr. verður útgáfuríkið að veita þær tryggingar sem kveðið er á um þar.

31. gr.

Afhending eða framsal síðar.

1. Noregi og Íslandi annars vegar og Evrópusambandinu fyrir hönd aðildarríkja sinna hins vegar er heimilt að greina hvert öðru frá því, að því er varðar samskipti ríkjanna við önnur ríki sem sama tilkynning á við um, að fyrir liggja samþykki um afhendingu manns til ríkis, annars en framkvæmdarríkisins, samkvæmt handtökuskipun sem er gefin út vegna annars afbrots en þess sem afhending varðar, nema dómsmálafirvaldið, sem annast framkvæmdina, taki annað fram, í tilteknu tilviki, í ákvörðun sinni um afhendingu.
2. Í öllu falli getur maður, sem hefur verið afhentur útgáfuríkinu samkvæmt handtökuskipun, í eftirfarandi tilvikum fengið sig afhentan öðru ríki en framkvæmdarríkinu, án samþykkis framkvæmdarríkisins, samkvæmt handtökuskipun sem er gefin út vegna afbrots sem framið var áður en til afhendingar kom:
 - a) ef hinn eftirlýsti hefur haft tækifæri til að fara frá yfirráðasvæði ríkisins, þangað sem hann var afhentur, en hefur ekki gert það innan 45 daga frá því hann var endanlega látinn laus eða ef hann hefur komið aftur á yfirráðasvæðið eftir að hafa yfirgefið það,
 - b) ef hinn eftirlýsti samþykkir að vera afhentur til annars ríkis en framkvæmdarríkisins samkvæmt handtökuskipun. Viðkomandi skal gefa samþykki sitt frammi fyrir lögbærum dómsmálafirvöldum í útgáfuríkinu og skal það skráð í samræmi við landslög í því ríki. Það skal vera skráð með þeim hætti að ljóst sé að hann hafi gefið það af fúsum og frjálsum vilja og sé kunnugt um afleiðingarnar. Hinn eftirlýsti skal, í því skyni, eiga rétt á ráðgjöf lögfræðings,
 - c) ef hinn eftirlýsti fellur ekki undir sérregluna í samræmi við a-, e-, f- og g-lið 3. mgr. 30. gr.

3. Dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, samþykkir afhendingu til annars ríkis í samræmi við eftirfarandi reglur:
 - a) beiðni um samþykki skal lögð fram í samræmi við 12. gr., ásamt þeim upplýsingum sem um getur í 1. mgr. 11. gr. og þýðingu eins og um getur í 2. mgr. 11. gr.,
 - b) veita skal samþykki ef afbrotið, sem beiðni um samþykki varðar, leiðir sjálfst til afhendingar í samræmi við ákvæði þessa samnings,
 - c) ákvörðun skal tekin eigi síðar en 30 dögum eftir móttöku beiðninnar,
 - d) synja skal um samþykki af þeim ástæðum sem um getur í 4. gr. en að öðru leyti má einungis synja um það af þeim ástæðum sem um getur í 5. gr. eða 6. gr. (2. mgr.) og 7. gr. (2. mgr.).
 Við þær aðstæður sem getið er í 8. gr. skal útgáfuríkið veita þær tryggingar sem kveðið er á um þar.
4. Þrátt fyrir 1. mgr. skal ekki framselja mann, sem búið er að afhenda samkvæmt handtökuskipun, þriðja ríki án samþykkis lögbærs yfirvalds í ríkinu sem afhenti hann. Gefa skal slíkt samþykki í samræmi við þá samninga sem það ríki er bundið af og landslög þess.

32. gr.

Afhending hluta.

1. Dómsmálayfirvaldið, sem annast framkvæmdina, skal, að beiðni dómsmálayfirvaldsins, sem gefur handtökuskipunina út, eða að eigin frumkvæði, í samræmi við landslög, leggja hald á og afhenda hluti sem:
 - a) gæti þurft sem sönnunargögn eða
 - b) hinn eftirlýsti hefur aflað með afbroti sínu.
2. Hlutur, sem um getur í 1. mgr., skal afhentur enda þótt handtökuskipun verði ekki framkvæmd vegna andláts eða flóttu hins eftirlýsta.
3. Ef heimilt er að leggja hald á hlutina sem um getur í 1. mgr. eða gera þá upptæka á yferráðasvæði framkvæmdarríkisins getur það, ef nota þarf hlutina vegna sakamáls sem er til meðferðar, haldið þeim tímabundið eða afhent þá útgáfuríkinu með því skilyrði að þeim verði skilað.
4. Haldast skulu sérhver réttindi sem framkvæmdarríkið eða þriðju aðilar kunna að hafa öðlast í hlutunum sem um getur í 1. mgr. Þegar um slík réttindi er að ræða skal útgáfuríkið skila hlutunum til framkvæmdarríkisins um leið og meðferð sakamáls lýkur og án endurgjalds.

33. gr.

Kostnaður.

1. Framkvæmdarríkið skal greiða allan kostnað við framkvæmd handtökuskipunar sem til fellur á yferráðasvæði þess.
2. Útgáfuríkið ber allan annan kostnað.

4. KAFLI

Almenn ákvæði og lokaákvæði.

34. gr.

Tengsl við aðra lagagæringa.

1. Við gildistöku þessa samnings skal hann koma í stað samsvarandi ákvæða eftirtalinna samninga sem gilda um framsal milli Noregs og Íslands annars vegar og aðildarríkjanna hins vegar, með fyrirvara um beitingu þeirra í samskiptum ríkjanna og þriðju ríkja:
 - a) ákvæða Evrópusamnings um framsal sakamanna frá 13. desember 1957, viðbótarsamnings við hann frá 15. október 1975, annars viðbótarsamnings við hann frá 17. mars 1978 og Evrópusamnings um varnir gegn hryðjuverkum frá 27. janúar 1977, að því er varðar framsal, eins og honum var breytt með bókun frá 2003 þegar hún öðlast gildi,
 - b) ákvæða 4. kafla III. bóls samningsins frá 19. júní 1990 um framkvæmd Schengen-samkomulagsins frá 14. júní 1985 um afnám í áföngum á eftirliti á sameiginlegum landamærum,
 - c) ákvæða er varða Schengen í framsalssamningum ESB frá 1995 og 1996 að því marki sem þeir eru í gildi.
2. Ríkjunum er heimilt að beita áfram tvíhliða eða marghliða samningi eða samkomulagi sem er í gildi þegar gerð þessa samnings lýkur að því marki sem slíkur samningur eða samkomulag er

viðtækari en markmið þessa samnings og stuðla að því að einfalda eða greiða fyrir málsmeðferð við afhendingu manna sem handtökuskipun hefur verið gefin út á. Samningsaðilar skulu tilkynna hver öðrum um slíkan samning eða samkomulag.

3. Ríkjunum er heimilt að gera tvíhliða eða marghliða samning eða samkomulag eftir gildistöku þessa samnings ef slíkur samningar eða samkomulag víkkar út eða eykur við efni þessa samnings og stuðlar að því að einfalda eða greiða fyrir málsmeðferð við afhendingu manna sem handtökuskipun hefur verið gefin út á, einkum með því að setja styttri fresti en þá sem um getur í 20. gr., bæta við skrána yfir afbrot sem mælt er fyrir um í 4. mgr. 3. gr., takmarka enn frekar möguleika á synjun sem eru settir fram í 4. og 5. gr. eða með því að lækka refsirammann sem kveðið er á um í 1. eða 4. mgr. 3. gr.

Í engu tilviki má samningur og samkomulag, sem um getur í fyrstu undirgrein, hafa áhrif á samskipti við ríki sem eiga ekki aðild að þeim.

Samningsaðilar skulu enn fremur tilkynna hver öðrum um nýja slíkan samning eða samkomulag sem um getur í fyrstu undirgrein innan þriggja mánaða frá undirritun.

4. Ef þeir samningar, sem um getur í 1. mgr., taka til yferráðasvæða ríkjanna eða yferráðasvæða sem ríki annast utanríkismál fyrir og þessi samningur tekur ekki til skulu þessir gerningar gilda áfram um samskipti milli þessara yferráðasvæða og hinna ríkjanna.

35. gr.

Bráðabirgðaákvæði.

1. Fyrirliggjandi gerningar um framsal skulu áfram gilda um framsalsbeiðnir sem berast fyrir gildistökuþing þessa samnings. Þessi samningur gildir um beiðnir sem berast eftir þann dag.
2. Noregi og Íslandi annars vegar og Evrópusambandinu fyrir hönd aðildarríkja sinna hins vegar er heimilt að leggja fram, á sama tíma og tilkynninguna sem kveðið er á um í 1. mgr. 38. gr., yfirlýsingu þar sem greint er frá því að ríkið muni, sem framkvæmdarríki, halda áfram að beita, í tengslum við verknaði sem framdir voru fyrir þann dag sem þau tilgreina, því framsalskerfi sem gildi fyrir gildistöku þessa samnings. Þennan dag má ekki bera upp eftir gildistöku þessa samnings. Heimilt er að draga yfirlýsinguna til baka hvenær sem er.

36. gr.

Lausn deilumála.

Deiluaðila er heimilt að vísa sérhverjum ágreiningi, sem rís milli Íslands eða Noregs og aðildarríkis Evrópusambandsins varðandi túlkun eða beitingu samnings þessa, til fundar fulltrúa ríkisstjórna aðildarríkja Evrópusambandsins og Íslands og Noregs með það fyrir augum að leysa deiluna innan sex mánaða.

37. gr.

Dómaframkvæmd.

Til að ná því markmiði að ná eins samræmdri beitingu og túlkun og unnt er á ákvæðum þessa samnings skulu samningsaðilar fylgjast stöðugt með dómaframkvæmd Dómstóls Evrópubandalaganna og einnig dómaframkvæmd þar til bærra dómstóla Íslands og Noregs varðandi slík ákvæði og ákvæði svipaðra samninga um afhendingu. Í þessu skyni skal koma á sérstöku fyrirkomulagi til að tryggja reglubundna og gagnkvæma miðlun slíkrar dómaframkvæmdar.

38. gr.

Tilkynningar, yfirlýsingar, gildistaka.

1. Samningsaðilar skulu tilkynna hver öðrum þegar nauðsynlegri málsmeðferð er lokið um að þeir samþykki að vera bundnir af þessum samningi.
2. Við afhendingu tilkynninga sinna skv. 1. mgr. skulu samningsaðilar leggja fram þær tilkynningar eða yfirlýsingar sem kveðið er á um í 5. gr. (2. mgr.), 9. gr. (3. mgr.), 28. gr. (2. mgr.) og 34. gr. (2. mgr.) þessa samnings og geta einnig lagt fram þær tilkynningar eða yfirlýsingar sem kveðið er á um í 3. gr. (4. mgr.), 6. gr. (2. mgr.), 7. gr. (2. mgr.), 10. gr. (1. mgr.), 11. gr. (2. mgr.), 16. gr. (4. mgr.), 20. gr. (5. mgr.), 30. gr. (1. mgr.), 31. gr. (1. mgr.), og 35. gr. (2. mgr.) þessa samnings. Heimilt er að leggja fram þær yfirlýsingar eða tilkynningar sem um getur í 3. gr. (4. mgr.),

10. gr. (1. mgr.) og 11. gr. (2. mgr.) hvenær sem er. Heimilt er að breyta þeim yfirlýsingum eða tilkynningum sem um getur í 3. mgr. 9. gr. og 2. mgr. 28. gr. og draga til baka þær sem um getur í 5. gr. (2. mgr.), 6. gr. (2. mgr.), 7. gr. (2. mgr.), 10. gr. (1. mgr.), 16. gr. (4. mgr.), 20. gr. (5. mgr.), 34. gr. (2. mgr.) og 35. gr. (2. mgr.) hvenær sem er.

3. Ef Evrópusambandið leggur fram slíkar yfirlýsingar eða tilkynningar skal það gera grein fyrir því til hvaða aðildarríkja þess yfirlýsingin tekur.
4. Samningur þessi öðlast gildi á fyrsta degi þriðja mánaðar eftir þann dag sem aðalframkvæmdastjóri ráðs Evrópusambandsins staðfestir að öllum formkröfum um samþykki af hálfu aðila að þessum samningi hefur verið fullnægt.

39. gr.

Aðild.

Aðild nýrra aðildarríkja Evrópusambandsins felur í sér réttindi og skyldur samkvæmt þessum samningi milli þeirra ríkja og Íslands og Noregs.

40. gr.

Sameiginleg endurskoðun.

Samningsaðilar samþykkja að endurskoða þennan samning sameiginlega eigi síðar en 5 árum eftir gildistöku hans og þá einkum yfirlýsingarnar sem gefnar eru skv. 3. gr. (4. mgr.), 6. gr. (2. mgr.), 7. gr. (2. mgr.) og 20. gr. (5. mgr.) þessa samnings. Ef yfirlýsingarnar, sem um getur í 2. mgr. 7. gr., eru ekki endurnýjaðar falla þær úr gildi 5 árum eftir gildistöku þessa samnings. Endurskoðunin skal einkum taka á hagnýtri framkvæmd, túlkun og þróun samningsins og getur einnig varðað málefni á borð við afleiðingar af frekari þróun Evrópusambandsins fyrir efni þessa samnings.

41. gr.

Uppsögn.

1. Samningsaðilum er heimilt að segja samningi þessum upp. Segi annaðhvort Ísland eða Noregur samningi þessum upp gildir hann áfram milli Evrópusambandsins og samningsaðilans sem hefur ekki sagt honum upp.
2. Uppsögn samningsins skv. 1. mgr. öðlast gildi sex mánuðum eftir að tilkynning um uppsögn er lögð fram. Hver sú málsmeðferð vegna beiðna um afhendingu sem bíður úrlausnar á þeim degi skal lokið í samræmi við ákvæði þessa samnings.

42. gr.

Vörsluaðili.

1. Aðalframkvæmdastjóri ráðs Evrópusambandsins skal vera vörsluaðili samnings þessa.
2. Vörsluaðili skal birta opinberlega upplýsingar um hverja þá tilkynningu eða yfirlýsingu sem varðar samning þennan.

GJÖRT í Vínarborg hinn 28. júní 2006 í einu eintaki á íslensku, norsku, dönsku, eistnesku, ensku, finnsku, frönsku, grísku, hollensku, írsku, ítölsku, lettnesku, litháísku, maltnesku, portúgölsku, pólsku, slóvakísku, slóvensku, spænsku, sænsku, tékknesku, ungversku og þýsku og eru allir textarnir jafngildir.

FYRIR HÖND EVRÓPUSAMBANDSINS

Karin Gastinger

FYRIR HÖND LÝÐVELDISINS ÍSLANDS

Sveinn Björnsson

FYRIR HÖND KONUNGRÍKISINS NOREGS

Knut Storberget

VIÐAUKI
Handtökuskipun. ¹

Lögbært dómsmálayfirvald gefur þessa handtökuskipun út. Farið er fram á að sá einstaklingur, sem getið er hér á eftir, verði handtekinn og afhentur til að unnt sé að sækja hann til saka eða vegna fullnustu dóms um refsivist eða öryggisráðstöfun².

<p>a) Upplýsingar um hinn eftirlýsta:</p> <p>Kenninamn:</p> <p>Eiginnaamn/-nöfn:</p> <p>Meyjarnamn, ef við á:</p> <p>Dulnefni, ef við á:</p> <p>Kyn:</p> <p>Ríkisfang:</p> <p>Fæðingardagur og -ár:</p> <p>Fæðingarstaður:</p> <p>Búsetustaður og/eða þekkt heimilisfang:</p> <p>.....</p> <p>Tungumál, eitt eða fleiri, sem hinn eftirlýsti skilur (ef það er vitað):</p> <p>.....</p> <p>Sérkenni/lýsing á hinum eftirlýsta:</p> <p>.....</p> <p>Ljósmynd og fingraför af hinum eftirlýsta ef þau liggja fyrir og unnt er að senda þau eða upplýsingar um hvernig hafa má samband við þann sem getur útvegað þessi gögn eða gögn um DNA-eiginleika (ef unnt er að leggja þessi gögn fram hafi þau ekki fylgt)</p>
<p>b) Ákvörðun sem handtökuskipun grundvallast á:</p> <p>1. Handtökuskipun eða dómsúrskurður sem hefur sömu áhrif:</p> <p>Tegund:</p> <p>2. Aðfararhæfur dómur:</p> <p>.....</p> <p>Tilvísun:</p>

¹ Þessi handtökuskipun er notuð samkvæmt samningi milli Evrópusambandsins og Lýðveldisins Íslands og Konungsríkisins Noregs frá 28. júní 2006 um málsmeðferð við afhendingu milli aðildarríkja Evrópusambandsins og Íslands og Noregs. Ef dómsmálayfirvald í aðildarríki Evrópusambandsins hyggst hins vegar, í samræmi við 2. og 3. mgr. 12. gr. samningsins, skrá einstakling í Schengen-upplýsingakerfið skal líta á evrópsku handtökuskipunina, sem fylgir rammaákvörðun (2002/584/JHA) frá 13. júní 2002 um evrópska handtökuskipun og málsmeðferð við afhendingu milli aðildarríkanna, sem jafngilda þessu eyðublaði að því er þennan samning varðar.

² Þessi handtökuskipun skal skrifuð eða þýdd á eitt af opinberum tungumálum í framkvæmdarríkinu, ef ljóst er hvert það er, eða á hvert það annað tungumál sem það ríki samþykkir.

<p>c) Upplýsingar um lengd refsingar:</p> <p>1. Leyfileg hámarks lengd refsivistar eða öryggisráðstöfunar fyrir afbrotið/afbrotin:</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>2. Uppkveðin lengd refsivistar eða öryggisráðstöfunar:</p> <p>.....</p> <p>Refsing sem enn á eftir að afplána:</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>d) Úrskurður var kveðinn upp í fjarveru viðkomandi einstaklings og:</p> <ul style="list-style-type: none"> – hann tók sjálfur við stefnu eða fékk með öðrum hætti upplýsingar um hvaða dag og hvar skýrslutaka skyldi fara fram sem leiddi til þess að úrskurður var kveðinn upp í fjarveru hans eða – hann tók hvorki sjálfur við stefnu né fékk með öðrum hætti upplýsingar um hvaða dag og hvar skýrslutaka skyldi fara fram sem leiddi til þess að úrskurður var kveðinn upp í fjarveru hans en fékk eftirfarandi lagalegar tryggingar að lokinni afhendingu (hægt er að veita slíkar tryggingar fyrir fram) <p>Tilgreinið lagalegar tryggingar</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>e) Afbrot:</p> <p>Þessi handtökuskipun varðar alls: afbrot.</p> <p>Lýsing á því við hvaða aðstæður afbrotið eða afbrotin voru framin, þ.m.t. hvenær og hvar þau voru framin og hversu stóran þátt hinn eftirlýsti átti í þeim</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>Eðli afbrots og vísun til refsiaðkvæða og viðeigandi lagaákvæði/-reglur:</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>I. Eftirfarandi gildir einungis ef bæði útgáfuríki og framkvæmdarríki hafa lagt fram yfirlýsingu skv. 4. mgr. 3. gr. sammingsins: Ef við á skal merkja við eitt eða fleiri afbrot sem varða, í útgáfuríkinu, að hámarki a.m.k. 3 ára refsivist eða öryggisráðstöfun eins og skilgreint er í lögum þess ríkis:</p> <ul style="list-style-type: none"> 0 þátttaka í glæpasamtökum, 0 hryðjuverk, 0 mansal, 0 kynlífsnotkun á börnum og barnaklám, 0 ólögleg viðskipti með fíkniefni og geðvirk efni, 0 ólögleg viðskipti með vopn, skotfæri og sprengiefni, 0 spilling,

<p>0 svik, þ.m.t. svik sem hafa áhrif á fjárhagslega hagsmuni Evrópubandalaganna í skilningi samningsins frá 26. júlí 1995 um verndun fjárhagslegra hagsmuna Evrópubandalaganna,</p> <p>0 þvætti ávinnings af afbrotum,</p> <p>0 peningafölsun, þ.m.t. á evrum,</p> <p>0 afbrot tengd tölvum,</p> <p>0 umhverfisafbrot, þ.m.t. ólögleg viðskipti með dýr, plöntur og yrki í útrýmingarhættu,</p> <p>0 aðstoð við óheimila komu til lands og búsetu,</p> <p>0 morð, alvarlegar líkamsmeiðingar,</p> <p>0 ólögleg viðskipti með líffæri og vefi úr mönnum,</p> <p>0 mannrán, ólöglegt hald og gíslataka,</p> <p>0 kynþátta- og útlendingahatur,</p> <p>0 skipulagt eða vopnað rán,</p> <p>0 ólögleg viðskipti með menningarverðmæti, þ.m.t. forngripir og listaverk,</p> <p>0 svindl,</p> <p>0 fjárglæfrar og fjárkúgun,</p> <p>0 eftirlíkingar og ólögleg nýting á vörum,</p> <p>0 fölsun opinberra skjala og viðskipti með þau,</p> <p>0 fölsun greiðslumiðla,</p> <p>0 ólögleg viðskipti með hormónaefni og aðra vaxtarhvata,</p> <p>0 ólögleg viðskipti með kjarnakleyf eða geislavirk efni,</p> <p>0 viðskipti með stolin ökutæki,</p> <p>0 nauðgun,</p> <p>0 íkveikja,</p> <p>0 afbrot sem heyra undir lögsögu Alþjóðlega sakamáladómstólsins,</p> <p>0 ólögmæt taka loftfars/skips,</p> <p>0 skemmdarverk.</p> <p>II. Ítarleg lýsing á afbroti eða afbrotum sem falla ekki undir I. hluta hér að framan:</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>f) Aðrar kringumstæður sem varða málið (valkvæðar upplýsingar): (ATH.: Þetta gætu verið athugasemdir um úrlendisrétt, rof á tímafrestum og aðrar afleiðingar brots)</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>g) Þessi handtökuskipun tekur einnig til halds og afhendingar á eignum sem kunna að vera nauðsynlegar sem sönnunargögn:</p> <p>Þessi handtökuskipun tekur einnig til halds og afhendingar á eignum sem hinn eftirlýsti hefur aflað með afbroti sínu.</p> <p>Lýsing á eigninni (og staðsetningu hennar)(ef það er vitað):</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>

<p>h) Ef afbrot, eitt eða fleiri, sem handtökuskipunin er gefin út fyrir, varðar ævilanga refsivist eða ævilanga öryggisráðstöfun eða úrskurður um slíkt þegar fallinn: veitir útgáfuríkið, að beiðni framkvæmdarríkisins, tryggingu fyrir því að það muni:</p> <ul style="list-style-type: none"> – endurskoða uppkveðna refsingu eða ráðstöfun komi fram beiðni þar um eða eigi síðar en eftir 20 ár, og/eða – hvetja til beitingar vægari ráðstafana sem viðkomandi á rétt á samkvæmt lögum eða venjum útgáfuríkisins sem miða að því að slík refsing eða ráðstöfun komi ekki til framkvæmda.
<p>i) Dómsmálafyrvaldið sem gaf handtökuskipunina út: Opinbert heiti: Nafn fulltrúa þess ¹: Staða (titill/röðun): Tilvísun í skjal: Heimilisfang: Símanúmer: (landsnúmer)(svæðis-/borgarnúmer)(...) Bréfsímanúmer (landsnúmer)(svæðis-/borgarnúmer)(...)..... Tölvupóstur: Leiðir til að ná sambandi við tengilið varðandi nauðsynlegar ráðstafanir við afhendingu:..... </p>
<p>Ef miðlægt yfirvald ber ábyrgð á sendingum og móttöku stjórnarsýslunnar á handtökuskipunum: Heiti miðlægs yfirvalds: Tengiliður ef við á (titill, röðun og nafn): Heimilisfang: Símanúmer: (landsnúmer)(svæðis-/borgarnúmer)(...) Bréfsímanúmer: (landsnúmer)(svæðis-/borgarnúmer)(...) Tölvupóstur:</p>
<p>Undirritun dómsmálafyrvaldsins sem gefur handtökuskipunina út og/eða fulltrúa þess: Nafn: Staða (titill/röðun): Dagsetning: Opinber stimpill (ef hann er til)</p>

¹ Í annarri tungumálaútgáfu fylgir með tilvísun í hver er handhafi dómsmálafyrvaldsins.

Yfirlýsing aðila að þessum samningi milli Evrópusambandsins og Lýðveldisins Íslands og Konungsríkisins Noregs um málsmeðferð við afhendingu milli aðildarríkja Evrópusambandsins og Noregs og Íslands:

„Samningsaðilar eru sammála um að hafa með sér samráð, eftir því sem við á, ef Lýðveldið Ísland eða Konungsríkið Noregur eða eitthvert aðildarríkja Evrópusambandsins lítur svo á að tilefni hafi gefist til þess, þannig að þessi samningur sé nýttur á eins skilvirkan hátt og kostur er, einnig með það í huga að koma í veg fyrir að ágreiningur rísi um virka framkvæmd og túlkun þessa samnings.“ Samráði skal hagað eins og hentugast þykir og með hliðsjón af núverandi tilhögun samvinnunnar.“

Yfirlýsing Evrópusambandsins:

„Evrópusambandið lýsir því yfir að einungis Sambandslýðveldið Þýskaland, Konungsríkið Danmörk, Lýðveldið Slóvakía og Konungsríkið Holland munu nýta sér þann möguleika samkvæmt öðrum málslíð 2. mgr. 9. gr. að tilnefna dómsmálaráðherra sem lögbært yfirvald við framkvæmd handtöku-skipunar.“

„Evrópusambandið lýsir því yfir að aðildarríkin muni beita 3. og 4. mgr. 20. gr. í samræmi við innlend lög sín um svipuð tilvik“.

Við samþykkt ákvörðunar ráðsins um að heimila undirritun þessara samningsdraga setja eftirtaldar tvær sendinefndir fram yfirlýsingu sem verður færð í fundargerð fundar ráðsins.

- Kýpur leggur fram eftirfarandi yfirlýsingu: „Lýðveldið Kýpur lýsir því yfir að það samþykki, einungis að því er þennan samning varðar, ákvæðin um rétt til synjunar á afhendingu vegna stjórn málaafbrota, afbrota tengdum stjórn málaafbrotum eða afbrota sem sprottin eru af stjórn málaástandum (6. gr.).“
- Grikkland leggur fram eftirfarandi yfirlýsingu: „Grikkland lýsir því yfir að það muni beita 6. gr. með stjórnarskrárákvæði sín í huga sem leggja bann við afhendingu manna sem eru sóttir til saka fyrir að vera frelsisbaráttumenn.“

Á sama tíma verða eftirfarandi tvær yfirlýsingar ráðsins færðar í fundargerð fundar ráðsins:

- „Ráðið vekur athygli á því að ekki beri að líta á þennan samning sem fyrirmynd annarra samninga og hann skuli því ekki vera fordæmi fyrir önnur tilvik síðar“.
- „Ráðið lýsir því yfir að ekki er heimilt að skírskota til neinna ákvæða samningsins milli Evrópusambandsins og Lýðveldisins Íslands og Konungsríkisins Noregs um málsmeðferð við afhendingu milli aðildarríkja Evrópusambandsins og Íslands og Noregs við túlkun gildandi eða síðari gerninga Evrópusambandsins um samstarf aðildarríkjanna í sakamálum.“

AGREEMENT
BETWEEN THE EUROPEAN UNION AND
THE REPUBLIC OF ICELAND AND
THE KINGDOM OF NORWAY
ON THE SURRENDER PROCEDURE BETWEEN
THE MEMBER STATES OF THE EUROPEAN UNION
AND ICELAND AND NORWAY

THE EUROPEAN UNION,

on the one hand, and

THE REPUBLIC OF ICELAND

and

THE KINGDOM OF NORWAY,

on the other hand,

hereinafter referred to as "the Contracting Parties",

WISHING to improve judicial cooperation in criminal matters between the Member States of the European Union and Iceland and Norway, without prejudice to the rules protecting individual freedom,

CONSIDERING that current relationships among the Contracting Parties require close cooperation in the fight against crime,

EXPRESSING their mutual confidence in the structure and functioning of their legal systems and in the ability of all Contracting Parties to guarantee a fair trial,

CONSIDERING that Iceland and Norway have expressed their wish to enter into an agreement enabling them to expedite arrangements for handing over suspects and convicts with the Member States of the European Union and to apply a surrender procedure with the Member States,

CONSIDERING that the European Union also considers it desirable to have such an agreement in place,

CONSIDERING that it is therefore appropriate to set up a system for such surrender procedure,

CONSIDERING that all Member States and the Kingdom of Norway and the Republic of Iceland are parties to a number of conventions in the field of extradition, including the European Convention on extradition of 13 December 1957 and the European Convention on the suppression of terrorism of 27 January 1977. The Nordic States have uniform extradition laws with a common concept of extradition,

CONSIDERING that the level of cooperation under the EU Convention of 10 March 1995 on simplified extradition procedure and of the EU Convention of 27 September 1996 relating to extradition should be maintained where it is not possible to increase it,

CONSIDERING that decisions on the execution of the arrest warrant as defined by this Agreement must be subject to sufficient controls, which means that a judicial authority of the State where the requested person has been arrested should have to take the decision on his or her surrender,

CONSIDERING that the role of central authorities in the execution of an arrest warrant as defined by this Agreement should be limited to practical and administrative assistance,

CONSIDERING that this Agreement respects fundamental rights and in particular the European Convention on Human Rights and Fundamental Freedoms.

This Agreement does not prevent a State from applying its constitutional rules relating to due process, freedom of association, freedom of the press, freedom of expression in other media and freedom fighters,

CONSIDERING that no person should be surrendered to a State where there is a serious risk that he or she would be subjected to the death penalty, torture or other inhuman or degrading treatment or punishment,

CONSIDERING that since all States have ratified the Council of Europe Convention of 28 January 1981 for the protection of individuals with regard to automatic processing of personal data, the personal data processed in the context of the implementation of this Agreement should be protected in accordance with the principles of the said Convention,

HAVE AGREED AS FOLLOWS:

CHAPTER 1
GENERAL PRINCIPLES

ARTICLE 1

Object and purpose

1. The Contracting Parties undertake to improve, in accordance with the provisions of this Agreement, the surrender for the purpose of prosecution or execution of sentence between, on the one hand, the Member States and, on the other hand, the Kingdom of Norway and the Republic of Iceland, by taking account of, as minimum standards, the terms of the Convention of 27 September 1996 relating to extradition between the Member States of the European Union.
2. The Contracting Parties undertake, in accordance with the provisions of this Agreement, to ensure that the extradition system between, on the one hand, the Member States and, on the other hand, the Kingdom of Norway and the Republic of Iceland shall be based on a mechanism of surrender pursuant to an arrest warrant in accordance with the terms of this Agreement.
3. This Agreement shall not have the effect of modifying the obligation to respect fundamental rights and fundamental legal principles as enshrined in the European Convention on Human Rights, or, in case of execution by the judicial authority of a Member State, of the principles referred to in Article 6 of the Treaty on European Union.
4. Nothing in this Agreement should be interpreted as prohibiting refusal to surrender a person in respect of whom an arrest warrant as defined by this Agreement has been issued when there are reasons to believe, on the basis of objective elements, that the said arrest warrant has been issued for the purpose of prosecuting or punishing a person on the grounds of his or her sex, race, religion, ethnic origin, nationality, language, political opinions or sexual orientation, or that that person's position may be prejudiced for any of these reasons.

ARTICLE 2

Definitions

1. "Contracting Parties" shall mean the European Union and the Kingdom of Norway and the Republic of Iceland.
2. "Member State" shall mean a Member State of the European Union.
3. "State" shall mean a Member State, the Kingdom of Norway or the Republic of Iceland.
4. "Third State" shall mean any state other than a State as defined in paragraph 3.
5. "Arrest warrant" shall mean a judicial decision issued by a State with a view to the arrest and surrender by another State of a requested person, for the purposes of conducting a criminal prosecution or executing a custodial sentence or detention order.

ARTICLE 3

Scope

1. An arrest warrant may be issued for acts punishable by the law of the issuing State by a custodial sentence or a detention order for a maximum period of at least 12 months or, where a sentence has been passed or a detention order has been made, for sentences of at least four months.

2. Without prejudice to paragraphs 3 and 4, surrender shall be subject to the condition that the acts for which the arrest warrant has been issued constitute an offence under the law of the executing State, whatever the constituent elements or however it is described.
3. Subject to Articles 4, 5(1)(b) to (g), 6, 7 and 8, in no case shall a State refuse to execute an arrest warrant issued in relation to the behaviour of any person who contributes to the commission by a group of persons acting with a common purpose of one or more offences in the field of terrorism referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism and Articles 1, 2, 3 and 4 of the Framework Decision of 13 June 2002 on combating terrorism, illicit trafficking in narcotic drugs and psychotropic substances, or murder, grievous bodily injury, kidnapping, illegal restraint, hostage-taking and rape, punishable by deprivation of liberty or a detention order of a maximum of at least 12 months, even where that person does not take part in the actual execution of the offence or offences concerned; such contribution shall be intentional and made with the further knowledge that his or her participation will contribute to the achievement of the organisation's criminal activities.
4. Norway and Iceland, on the one hand, and the EU, on behalf of any of its Member States, on the other hand may make a declaration to the effect that, on the basis of reciprocity, the condition of double criminality referred to in paragraph 2 shall not be applied under the conditions set out hereafter. The following offences, if they are punishable in the issuing State by a custodial sentence or a detention order for a maximum period of at least three years and as they are defined by the law of the issuing State, shall, under the terms of this Agreement and without verification of the double criminality of the act, give rise to surrender pursuant to an arrest warrant:
 - participation in a criminal organisation,
 - terrorism,
 - trafficking in human beings,
 - sexual exploitation of children and child pornography,
 - illicit trafficking in narcotic drugs and psychotropic substances,
 - illicit trafficking in weapons, munitions and explosives,
 - corruption,
 - fraud, including that affecting the financial interests of the European Communities within the meaning of the Convention of 26 July 1995 on the protection of the European Communities' financial interests,
 - laundering of the proceeds of crime,
 - counterfeiting currency, including of the euro,
 - computer-related crime,
 - environmental crime, including illicit trafficking in endangered animal species and in endangered plant species and varieties,
 - facilitation of unauthorised entry and residence,
 - murder, grievous bodily injury,
 - illicit trade in human organs and tissue,
 - kidnapping, illegal restraint and hostage-taking,
 - racism and xenophobia,
 - organised or armed robbery,
 - illicit trafficking in cultural goods, including antiques and works of art,
 - swindling,
 - racketeering and extortion,
 - counterfeiting and piracy of products,
 - forgery of administrative documents and trafficking therein,
 - forgery of means of payment,
 - illicit trafficking in hormonal substances and other growth promoters,
 - illicit trafficking in nuclear or radioactive materials,
 - trafficking in stolen vehicles,
 - rape,
 - arson,

- crimes within the jurisdiction of the International Criminal Court,
- unlawful seizure of aircraft/ships,
- sabotage.

ARTICLE 4

Grounds for mandatory non-execution of the arrest warrant

States shall establish an obligation for the executing judicial authority to refuse to execute the arrest warrant in the following cases:

- 1) if the offence on which the arrest warrant is based is covered by amnesty in the executing State, where that State had jurisdiction to prosecute the offence under its own criminal law;
- 2) if the executing judicial authority is informed that the requested person has been finally judged by a State in respect of the same acts provided that, where there has been sentence, the sentence has been served or is currently being served or may no longer be executed under the law of the sentencing State;
- 3) if the person who is the subject of the arrest warrant may not, owing to his age, be held criminally responsible for the acts on which the arrest warrant is based under the law of the executing State.

ARTICLE 5

Other grounds for non-execution of the arrest warrant

1. States can establish an obligation or an option for the executing judicial authority to refuse to execute the arrest warrant in the following cases:

- (a) if, in one of the cases referred to in Article 3(2), the act on which the arrest warrant is based does not constitute an offence under the law of the executing State; however, in relation to taxes or duties, customs and exchange, execution of the arrest warrant shall not be refused on the ground that the law of the executing State does not impose the same kind of tax or duty or does not contain the same type of rules as regards taxes, duties and customs and exchange regulations as the law of the issuing State;
- (b) where the person who is the subject of the arrest warrant is being prosecuted in the executing State for the same act as that on which the arrest warrant is based;
- (c) where the judicial authorities of the executing State have decided either not to prosecute for the offence on which the arrest warrant is based or to halt proceedings, or where a final judgement has been passed upon the requested person in a State, in respect of the same acts, which prevents further proceedings;
- (d) where the criminal prosecution or punishment of the requested person is statute-barred according to the law of the executing State and the acts fall within the jurisdiction of that State under its own criminal law;
- (e) if the executing judicial authority is informed that the requested person has been finally judged by a third State in respect of the same acts provided that, where there has been sentence, the sentence has been served or is currently being served or may no longer be executed under the law of the sentencing country;
- (f) if the arrest warrant has been issued for the purposes of execution of a custodial sentence or detention order, where the requested person is staying in, or is a national or a resident of the executing State and that State undertakes to execute the sentence or detention order in accordance with its domestic law;
- (g) where the arrest warrant relates to offences which:
 - (i) are regarded by the law of the executing State as having been committed in whole or in part in the territory of the executing State or in a place treated as such;or

- (ii) have been committed outside the territory of the issuing State and the law of the executing State does not allow prosecution for the same offences when committed outside its territory.
2. Each State shall inform the General Secretariat of the Council for which of the grounds of non-execution of paragraph 1, it has established an obligation for its executing judicial authorities to refuse the execution of an arrest warrant. The General Secretariat shall make the information received available to all States and the Commission.

ARTICLE 6

Political offence exception

1. Execution may not be refused on the ground that the offence may be regarded by the executing State as a political offence, as an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.
2. Norway and Iceland, on the one hand, and the European Union, on behalf of any of its Member States, on the other hand, may make, however, a declaration to the effect that paragraph 1 will be applied only in relation to:
 - (a) the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism;
 - (b) offences of conspiracy or association – which correspond to the description of behaviour referred to in Article 3(3) – to commit one or more of the offences referred to in Articles 1 and 2 of the European Convention on the Suppression of Terrorism;and
 - (c) Articles 1, 2, 3 and 4 of the Framework Decision of 13 June 2002 on combating terrorism.
3. Where an arrest warrant has been issued by a State having made a declaration as referred to in paragraph 2, or by a State on behalf of which such a declaration has been made, the State executing the arrest warrant, may apply reciprocity.

ARTICLE 7

Nationality exception

1. Execution may not be refused on the ground that the person claimed is a national of the executing State.
2. Norway and Iceland, on the one hand, and the European Union, on behalf of any of its Member States, on the other hand, may make a declaration to the effect that nationals will not be surrendered or that surrender will be authorised only under certain specified conditions.
3. Where an arrest warrant has been issued by a State having made a declaration as referred to in paragraph 2, or by a State for which such a declaration has been made, any other State may, in the execution of the arrest warrant, apply reciprocity.

ARTICLE 8

Guarantees to be given by the issuing State in particular cases

The execution of the arrest warrant by the executing judicial authority may be subject to the following conditions:

- 1) where the arrest warrant has been issued for the purposes of executing a sentence or a detention order imposed by a decision rendered in absentia and if the person concerned has not been summoned in person or otherwise informed of the date and place of the hearing which led to the decision rendered in absentia, surrender may be subject to the condition that the issuing judicial authority gives an assurance deemed adequate to guarantee the person who is the subject of the arrest warrant that he or she will have an opportunity to apply for a retrial of the case in the issuing State and to be present at the judgment;
- 2) if the offence on the basis of which the arrest warrant has been issued is punishable by custodial life sentence or life-time detention order the execution of the said arrest warrant may be subject to the condition that the issuing State gives an assurance deemed sufficient by the executing state that it will review the penalty or measure imposed, on request or at the latest

after 20 years, or will encourage the application of measures of clemency to which the person is entitled to apply for under the law or practice of the issuing State, aiming at a non-execution of such penalty or measure;

- 3) where a person who is the subject of an arrest warrant for the purposes of prosecution is a national or resident of the executing State, surrender may be subject to the condition that the person, after being heard, is returned to the executing State in order to serve there the custodial sentence or detention order passed against him in the issuing State.

ARTICLE 9

Determination of the competent judicial authorities

1. The issuing judicial authority shall be the judicial authority of the issuing State which is competent to issue an arrest warrant by virtue of the law of that State.
2. The executing judicial authority shall be the judicial authority of the executing State which is competent to execute the arrest warrant by virtue of the law of that State. At the moment of notification referred to in Article 39(1), a Minister of Justice may be designated as a competent authority for the execution of an arrest warrant, whether or not the Minister of Justice is a judicial authority under the domestic law of that State.
3. The Contracting Parties shall inform each other of their competent authorities.

ARTICLE 10

Recourse to the central authority

1. The Contracting Parties may notify each other of the central authority for each State, having designated such an authority, or, when the legal system of the relevant State so provides, of more than one central authority to assist the competent judicial authorities.
2. In doing so the Contracting Parties may indicate that, as a result of the organisation of the internal judicial system of the relevant States, the central authority(ies) are responsible for the administrative transmission and reception of arrest warrants as well as for all other official correspondence relating thereto. These indications shall be binding upon all the authorities of the issuing State.

ARTICLE 11

Content and form of the arrest warrant

1. The arrest warrant shall contain the following information set out in accordance with the form contained in the Annex to this Agreement:
 - (a) the identity and nationality of the requested person;
 - (b) the name, address, telephone and fax numbers and e-mail address of the issuing judicial authority;
 - (c) evidence of an enforceable judgement, an arrest warrant or any other enforceable judicial decision having the same effect, coming within the scope of Articles 2 and 3;
 - (d) the nature and legal classification of the offence, particularly in respect of Article 3;
 - (e) a description of the circumstances in which the offence was committed, including the time, place and degree of participation in the offence by the requested person;
 - (f) the penalty imposed, if there is a final judgment, or the prescribed scale of penalties for the offence under the law of the issuing State;
 - (g) if possible, other consequences of the offence.
2. The arrest warrant must be translated into the official language or one of the official languages of the executing State. Any Contracting Party may, when this Agreement is concluded or at a later date, make a declaration to the effect that a translation in one or more other official languages of a State will be accepted.

CHAPTER 2
SURRENDER PROCEDURE
ARTICLE 12

Transmission of an arrest warrant

1. When the location of the requested person is known, the issuing judicial authority may transmit the arrest warrant directly to the executing judicial authority.
2. The issuing judicial authority may, in any event, decide to issue an alert for the requested person in the Schengen Information System (SIS).
Such an alert shall be effected in accordance with the relevant provisions of European Union law on alerts in the Schengen Information System on persons for the purpose of surrender. An alert in the Schengen Information System shall be equivalent to an arrest warrant accompanied by the information set out in Article 11(1).
3. For a transitional period, until the SIS is capable of transmitting all the information described in Article 11, the alert shall be equivalent to an arrest warrant pending the receipt of the original in due and proper form by the executing judicial authority.

ARTICLE 13

*Detailed procedures for transmitting
an arrest warrant*

1. If the issuing judicial authority does not know the competent executing judicial authority, it shall make the requisite enquiries, in order to obtain that information from the executing State.
2. If it is not possible to call on the services of the SIS, the issuing judicial authority may call on the International Criminal Police Organisation (Interpol) to transmit an arrest warrant.
3. The issuing judicial authority may forward the arrest warrant by any secure means capable of producing written records under conditions allowing the executing State to establish its authenticity.
4. All difficulties concerning the transmission or the authenticity of any document needed for the execution of the arrest warrant shall be dealt with by direct contacts between the judicial authorities involved, or, where appropriate, with the involvement of the central authorities of the States.
5. If the authority which receives an arrest warrant is not competent to act upon it, it shall automatically forward the arrest warrant to the competent authority in its State and shall inform the issuing judicial authority accordingly.

ARTICLE 14

Rights of a requested person

1. When a requested person is arrested, the executing competent judicial authority shall, in accordance with its national law, inform that person of the arrest warrant and of its contents, and also of the possibility of consenting to surrender to the issuing judicial authority.
2. A requested person who is arrested for the purpose of the execution of an arrest warrant shall have a right to be assisted by a legal counsel and by an interpreter in accordance with the national law of the executing State.

ARTICLE 15

Keeping the person in detention

When a person is arrested on the basis of an arrest warrant, the executing judicial authority shall take a decision on whether the requested person should remain in detention, in accordance with the law of the executing State. The person may be released provisionally at any time in conformity with the domestic law of the executing State, provided that the competent authority of the said State takes all the measures it deems necessary to prevent the person absconding.

ARTICLE 16

Consent to surrender

1. If the arrested person indicates that he or she consents to surrender, that consent and, if appropriate, express renunciation of entitlement to the "speciality rule", referred to in Article 30(2), shall be given before the executing judicial authority, in accordance with the domestic law of the executing State.
2. Each State shall adopt the measures necessary to ensure that consent and, where appropriate, renunciation, as referred to in paragraph 1, are established in such a way as to show that the person concerned has expressed them voluntarily and in full awareness of the consequences. To that end, the requested person shall have the right to legal counsel.
3. The consent and, where appropriate, renunciation, as referred to in paragraph 1, shall be formally recorded in accordance with the procedure laid down by the domestic law of the executing State.
4. In principle, consent may not be revoked. Each State may provide that consent and, if appropriate, renunciation may be revoked, in accordance with the rules applicable under its domestic law. In this case, the period between the date of consent and that of its revocation shall not be taken into consideration in establishing the time limits laid down in Article 20. Norway and Iceland, on the one hand, and the European Union, on behalf of any of its Member States, on the other hand, may make, at the time of notification provided for in Article 38(1), a declaration indicating that they wish to have recourse to this possibility, specifying the procedures whereby revocation of consent shall be possible and any amendment to them.

ARTICLE 17

Hearing of the requested person

Where the arrested person does not consent to his or her surrender as referred to in Article 16, he or she shall be entitled to be heard by the executing judicial authority, in accordance with the law of the executing State.

ARTICLE 18

Surrender decision

1. The executing judicial authority shall decide, within the time limits and under the conditions defined in this Agreement, whether the person is to be surrendered.
2. If the executing judicial authority finds the information communicated by the issuing State to be insufficient to allow it to decide on surrender, it shall request that the necessary supplementary information, in particular with respect to Articles 4 to 6, 8 and 11, be furnished as a matter of urgency and may fix a time limit for the receipt thereof, taking into account the need to observe the time limits set in Article 20.
3. The issuing judicial authority may at any time forward any additional useful information to the executing judicial authority.

ARTICLE 19

Decision in the event of multiple requests

1. If two or more States have issued a European arrest warrant or an arrest warrant for the same person, the decision as to which of the arrest warrants shall be executed shall be taken by the executing judicial authority with due consideration of all the circumstances and especially the relative seriousness and place of the offences, the respective dates of the arrest warrants and whether the warrant has been issued for the purposes of prosecution or for execution of a custodial sentence or detention order.
2. The executing judicial authority of a Member State may seek the advice of Eurojust when making the choice referred to in paragraph 1.
3. In the event of a conflict between an arrest warrant and a request for extradition presented by a third State, the decision as to whether the arrest warrant or the extradition request takes precedence shall be taken by the competent authority of the executing State with due consideration

of all the circumstances, in particular those referred to in paragraph 1 and those mentioned in the applicable convention.

4. This Article shall be without prejudice to States' obligations under the Statute of the International Criminal Court.

ARTICLE 20

Time limits and procedures for the decision to execute the arrest warrant

1. An arrest warrant shall be dealt with and executed as a matter of urgency.
2. In cases where the requested person consents to his surrender, the final decision on the execution of the arrest warrant should be taken within a period of 10 days after consent has been given.
3. In other cases, the final decision on the execution of the arrest warrant should be taken within a period of 60 days after the arrest of the requested person.
4. Where in specific cases the arrest warrant cannot be executed within the time limits laid down in paragraphs 2 or 3, the executing judicial authority shall immediately inform the issuing judicial authority thereof, giving the reasons for the delay. In such case, the time limits may be extended by a further 30 days.
5. The European Union, on behalf of any of its Member States, may make, at the time of notification provided for in Article 38(1), a declaration indicating in which cases paragraphs 3 and 4 will not apply. Norway and Iceland may apply reciprocity in relation to the Member States concerned.
6. As long as the executing judicial authority has not taken a final decision on the arrest warrant, it shall ensure that the material conditions necessary for effective surrender of the person remain fulfilled.
7. Reasons must be given for any refusal to execute an arrest warrant.

ARTICLE 21

Situation pending the decision

1. Where the arrest warrant has been issued for the purpose of conducting a criminal prosecution, the executing judicial authority must:
 - (a) either agree that the requested person should be heard according to Article 22;
 - (b) or agree to the temporary transfer of the requested person.
2. The conditions and the duration of the temporary transfer shall be determined by mutual agreement between the issuing and executing judicial authorities.
3. In the case of temporary transfer, the person must be able to return to the executing State to attend hearings concerning him or her as part of the surrender procedure.

ARTICLE 22

Hearing the person pending the decision

1. The requested person shall be heard by a judicial authority, assisted by another person designated in accordance with the law of the State of the requesting court.
2. The requested person shall be heard in accordance with the law of the executing State and with the conditions determined by mutual agreement between the issuing and executing judicial authorities.
3. The competent executing judicial authority may assign another judicial authority of its State to take part in the hearing of the requested person in order to ensure the proper application of this Article and of the conditions laid down.

ARTICLE 23

Privileges and immunities

1. Where the requested person enjoys a privilege or immunity regarding jurisdiction or execution in the executing State, the time limits referred to in Article 20 shall not start running unless, and counting from the day when, the executing judicial authority is informed of the fact that the privilege or immunity has been waived.

2. The executing State shall ensure that the material conditions necessary for effective surrender are fulfilled when the person no longer enjoys such privilege or immunity.
3. Where power to waive the privilege or immunity lies with an authority of the executing State, the executing judicial authority shall request it to exercise that power forthwith. Where power to waive the privilege or immunity lies with an authority of another State or international organisation, it shall be for the issuing judicial authority to request it to exercise that power.

ARTICLE 24

Competing international obligations

This Agreement shall not prejudice the obligations of the executing State where the requested person has been extradited to that State from a third State and where that person is protected by provisions of the arrangement under which he or she was extradited concerning speciality. The executing State shall take all necessary measures for requesting forthwith the consent of the State from which the requested person was extradited so that he or she can be surrendered to the State which issued the arrest warrant. The time limits referred to in Article 20 shall not start running until the day on which these speciality rules cease to apply.

Pending the decision of the State from which the requested person was extradited, the executing State will ensure that the material conditions necessary for effective surrender remain fulfilled.

ARTICLE 25

Notification of the decision

The executing judicial authority shall notify the issuing judicial authority immediately of the decision on the action to be taken on the arrest warrant.

ARTICLE 26

Time limits for surrender of the person

1. The person requested shall be surrendered as soon as possible on a date agreed between the authorities concerned.
2. He or she shall be surrendered no later than 10 days after the final decision on the execution of the arrest warrant.
3. If the surrender of the requested person within the period laid down in paragraph 2 is prevented by circumstances beyond the control of any of the States, the executing and issuing judicial authorities shall immediately contact each other and agree on a new surrender date. In that event, the surrender shall take place within 10 days of the new date thus agreed.
4. The surrender may exceptionally be temporarily postponed for serious humanitarian reasons, for example if there are substantial grounds for believing that it would manifestly endanger the requested person's life or health. The execution of the arrest warrant shall take place as soon as these grounds have ceased to exist. The executing judicial authority shall immediately inform the issuing judicial authority and agree on a new surrender date. In that event, the surrender shall take place within 10 days of the new date thus agreed.
5. Upon expiry of the time limits referred to in paragraphs 2 to 4, if the person is still being held in custody he shall be released.

ARTICLE 27

Postponed or conditional surrender

1. The executing judicial authority may, after deciding to execute the arrest warrant, postpone the surrender of the requested person so that he or she may be prosecuted in the executing State or, if he or she has already been sentenced, so that he or she may serve, in its territory, a sentence passed for an act other than that referred to in the arrest warrant.
2. Instead of postponing the surrender, the executing judicial authority may temporarily surrender the requested person to the issuing State under conditions to be determined by mutual agreement between the executing and the issuing judicial authorities. The agreement shall be made in writing and the conditions shall be binding on all the authorities in the issuing State.

ARTICLE 28

Transit

1. Each State shall permit the transit through its territory of a requested person who is being surrendered provided that it has been given information on:
 - (a) the identity and nationality of the person subject to the arrest warrant;
 - (b) the existence of an arrest warrant;
 - (c) the nature and legal classification of the offence;
 - (d) the description of the circumstances of the offence, including the date and place.The State, on behalf of which a declaration has been made in accordance with Article 7(2), to the effect that nationals will not be surrendered or that surrender will be authorised only under certain specified conditions, may, under the same terms, refuse the transit of its nationals through its territory or submit it to the same conditions.
2. The Contracting Parties shall notify each other of the authority designated for each State responsible for receiving transit requests and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests.
3. The transit request and the information set out in paragraph 1 may be addressed to the authority designated pursuant to paragraph 2 by any means capable of producing a written record. The State of transit shall notify its decision by the same procedure.
4. This Agreement does not apply in the case of transport by air without a scheduled stopover. However, if an unscheduled landing occurs, the issuing State shall provide the authority designated pursuant to paragraph 2 with the information provided for in paragraph 1.
5. Where a transit concerns a person who is to be extradited from a third State to a State this Article will apply *mutatis mutandis*. In particular the expression "arrest warrant" as defined by this Agreement shall be deemed to be replaced by "extradition request".

CHAPTER 3

EFFECTS OF THE SURRENDER

ARTICLE 29

Deduction of the period of detention served in the executing State

1. The issuing State shall deduct all periods of detention arising from the execution of an arrest warrant from the total period of detention to be served in the issuing State as a result of a custodial sentence or detention order being passed.
2. To that end, all information concerning the duration of the detention of the requested person on the basis of the arrest warrant shall be transmitted by the executing judicial authority or the central authority designated under Article 10 to the issuing judicial authority at the time of the surrender.

ARTICLE 30

Possible prosecution for other offences

1. Norway and Iceland, on the one hand, and the European Union, on behalf of any of its Member States, on the other hand, may notify each other that, for relations of States with other States to which the same notification applies, consent is presumed to have been given for the prosecution, sentencing or detention with a view to the carrying out of a custodial sentence or detention order for an offence committed prior to his or her surrender, other than that for which he or she was surrendered, unless in a particular case the executing judicial authority states otherwise in its decision on surrender.
2. Except in the cases referred to in paragraphs 1 and 3, a person surrendered may not be prosecuted, sentenced or otherwise deprived of his or her liberty for an offence committed prior to his or her surrender other than that for which he or she was surrendered.
3. Paragraph 2 does not apply in the following cases:
 - (a) when the person having had an opportunity to leave the territory of the State to which he or she has been surrendered has not done so within 45 days of his or her final discharge, or has returned to that territory after leaving it;

- (b) the offence is not punishable by a custodial sentence or detention order;
 - (c) the criminal proceedings do not give rise to the application of a measure restricting personal liberty;
 - (d) when the person could be liable to a penalty or a measure not involving the deprivation of liberty, in particular a financial penalty or a measure in lieu thereof, even if the penalty or measure may give rise to a restriction of his or her personal liberty;
 - (e) when the person consented to be surrendered, where appropriate at the same time as he or she renounced the speciality rule, in accordance with Article 16;
 - (f) when the person, after his/her surrender, has expressly renounced entitlement to the speciality rule with regard to specific offences preceding his/her surrender. Renunciation shall be given before the competent judicial authorities of the issuing State and shall be recorded in accordance with that State's domestic law. The renunciation shall be drawn up in such a way as to make clear that the person has given it voluntarily and in full awareness of the consequences. To that end, the person shall have the right to legal counsel;
 - (g) where the executing judicial authority which surrendered the person gives its consent in accordance with paragraph 4.
4. A request for consent shall be submitted to the executing judicial authority, accompanied by the information mentioned in Article 11(1) and a translation as referred to in Article 11(2). Consent shall be given when the offence for which it is requested is itself subject to surrender in accordance with the provisions of this Agreement. Consent shall be refused on the grounds referred to in Article 4 and otherwise may be refused only on the grounds referred to in Articles 5, or 6(2) and 7(2). The decision shall be taken no later than 30 days after receipt of the request. For the situations mentioned in Article 8 the issuing State must give the guarantees provided for therein.

ARTICLE 31

Surrender or subsequent extradition

1. Norway and Iceland, on the one hand, and the European Union, on behalf of any of its Member States, on the other hand, may notify each other that, for relations of States with other States to which the same notification applies, the consent for the surrender of a person to a State other than the executing State pursuant to an arrest warrant issued for an offence committed prior to his or her surrender is presumed to have been given, unless in a particular case the executing judicial authority states otherwise in its decision on surrender.
2. In any case, a person who has been surrendered to the issuing State pursuant to an arrest warrant may, without the consent of the executing State, be surrendered to a State other than the executing State pursuant to an arrest warrant issued for any offence committed prior to his or her surrender in the following cases:
 - (a) where the requested person, having had an opportunity to leave the territory of the State to which he or she has been surrendered, has not done so within 45 days of his final discharge, or has returned to that territory after leaving it;
 - (b) where the requested person consents to be surrendered to a State other than the executing State pursuant to an arrest warrant. Consent shall be given before the competent judicial authorities of the issuing State and shall be recorded in accordance with that State's national law. It shall be drawn up in such a way as to make clear that the person concerned has given it voluntarily and in full awareness of the consequences. To that end, the requested person shall have the right to legal counsel;
 - (c) where the requested person is not subject to the speciality rule, in accordance with Article 30(3)(a), (e), (f) and (g).
3. The executing judicial authority consents to the surrender to another State according to the following rules:
 - (a) the request for consent shall be submitted in accordance with Article 12, accompanied by the information mentioned in Article 11(1) and a translation as stated in Article 11(2);
 - (b) consent shall be given when the offence for which it is requested is itself subject to surrender in accordance with the provisions of this Agreement;

- (c) the decision shall be taken no later than 30 days after receipt of the request;
- (d) consent shall be refused on the grounds referred to in Article 4 and otherwise may be refused only on the grounds referred to in Articles 5 or 6(2) and 7(2).

For the situations referred to in Article 8, the issuing State must give the guarantees provided for therein.

4. Notwithstanding paragraph 1, a person who has been surrendered pursuant to an arrest warrant shall not be extradited to a third State without the consent of the competent authority of the State which surrendered the person. Such consent shall be given in accordance with the Conventions by which that State is bound, as well as with its domestic law.

ARTICLE 32

Handing over of property

1. At the request of the issuing judicial authority or on its own initiative, the executing judicial authority shall, in accordance with its national law, seize and hand over property which:
 - (a) may be required as evidence; or
 - (b) has been acquired by the requested person as a result of the offence.
2. The property referred to in paragraph 1 shall be handed over even if the arrest warrant cannot be carried out owing to the death or escape of the requested person.
3. If the property referred to in paragraph 1 is liable to seizure or confiscation in the territory of the executing State, the latter may, if the property is needed in connection with pending criminal proceedings, temporarily retain it or hand it over to the issuing State, on condition that it is returned.
4. Any rights which the executing State or third parties may have acquired in the property referred to in paragraph 1 shall be preserved. Where such rights exist, the issuing State shall return the property without charge to the executing State as soon as the criminal proceedings have been terminated.

ARTICLE 33

Expenses

1. Expenses incurred in the territory of the executing State for the execution of an arrest warrant shall be borne by that State.
2. All other expenses shall be borne by the issuing State.

CHAPTER 4

GENERAL AND FINAL PROVISIONS

ARTICLE 34

Relation to other legal instruments

1. Without prejudice to their application in relations between States and third States, this Agreement shall, from its entry into force, replace the corresponding provisions of the following conventions applicable in the field of extradition in relations between Norway and Iceland, on the one hand, and Member States, on the other hand:
 - (a) the European Convention on Extradition of 13 December 1957, its additional protocol of 15 October 1975, its second additional protocol of 17 March 1978, and the European Convention on the suppression of terrorism of 27 January 1977 as far as extradition is concerned as amended by the 2003 Protocol once it will enter into force;
 - (b) Title III, Chapter 4 of the Convention of 19 June 1990 implementing the Schengen Agreement of 14 June 1985 on the gradual abolition of checks at common borders;
 - (c) Schengen-relevant provisions of the 1995 and 1996 EU Extradition Conventions to the extent that they are in force.
2. States may continue to apply bilateral or multilateral agreements or arrangements in force when this Agreement is concluded in so far as such agreements or arrangements allow the objectives of this Agreement to be extended or enlarged and help to simplify or facilitate further the procedures

for surrender of persons who are the subject of an arrest warrant. The Contracting Parties shall notify each other of any such agreements or arrangements.

3. States may conclude bilateral or multilateral agreements or arrangements after this Agreement has come into force in so far as such agreements or arrangements allow the prescriptions of this Agreement to be extended or enlarged and help to simplify or facilitate further the procedures for surrender of persons who are the subject of an arrest warrant, in particular by fixing time limits shorter than those fixed in Article 20, by extending the list of offences laid down in Article 3(4), by further limiting the grounds for refusal set out in Articles 4 and 5, or by lowering the threshold provided for in Article 3(1) or (4).

The agreements and arrangements referred to in the first subparagraph may in no case affect relations with States which are not parties to them.

The Contracting Parties shall also notify each other of any such new agreement or arrangement as referred to in the first subparagraph, within three months of signing it.

4. Where the conventions or agreements referred to in paragraph 1 apply to the territories of States or to territories for whose external relations a State is responsible to which this Agreement does not apply, these instruments shall continue to govern the relations existing between those territories and the other States.

ARTICLE 35

Transitional provision

1. Extradition requests received before the date of entry into force of this Agreement will continue to be governed by existing instruments relating to extradition. Requests received after that date will be governed by this Agreement.
2. Norway and Iceland, on the one hand, and the European Union, on behalf of any of its Member States, on the other hand, may, at the time of the notification provided for in Article 38(1), make a statement indicating that, as executing State, the State will continue to apply the extradition system applicable before the entry into force of this Agreement in relation to acts committed before a date which it specifies. The date in question may not be later than the entry into force of this Agreement. The said statement may be withdrawn at any time.

ARTICLE 36

Dispute settlement

Any dispute between either Iceland or Norway and a Member State of the European Union regarding the interpretation or the application of this Agreement may be referred by a party to the dispute to a meeting of representatives of the governments of the Member States of the European Union and of Iceland and Norway, with a view to its settlement within six months.

ARTICLE 37

Case law

The Contracting Parties, in order to achieve the objective of arriving at as uniform an application and interpretation as possible of the provisions of this Agreement, shall keep under constant review the development of the case law of the Court of Justice of the European Communities, as well as the development of the case law of the competent courts of Iceland and Norway relating to these provisions and to those of similar surrender instruments. To this end a mechanism shall be set up to ensure regular mutual transmission of such case law.

ARTICLE 38

Notifications, declarations, entry into force

1. The Contracting Parties shall notify each other of the completion of the procedures required to express their consent to be bound by this Agreement.
2. When giving their notification under paragraph 1 the Contracting Parties shall make any of the notifications or declarations provided for in Articles 5(2), 9(3), 28(2) and 34(2) of this Agreement and may make any of the notifications or declarations provided for in Articles 3(4), 6(2), 7(2),

10(1), 11(2), 16(4), 20(5), 30(1), 31(1) and 35(2) of this Agreement. The declarations or notifications referred to in Articles 3(4), 10(1) and 11(2) may be made at any time. The declarations or notifications referred to in Articles 9(3) and 28(2) may be modified, and those referred to in Articles 5(2), 6(2), 7(2), 10(1), 16(4), 20(5), 34(2) and 35(2) withdrawn, at all times.

3. Where the European Union makes such declarations or notifications it shall indicate for which of its Member States the declaration applies.
4. This Agreement shall enter into force on the first day of the third month following the day on which the Secretary-General of the Council of the European Union has established that all formal requirements concerning the expression of the consent by the Contracting Parties to this Agreement have been fulfilled.

ARTICLE 39

Accession

Accession by new Member States to the European Union shall create rights and obligations under the present Agreement between those new Member States and Iceland and Norway.

ARTICLE 40

Common review

The Contracting Parties agree to carry out a common review of this Agreement no later than 5 years after its entry into force, and in particular of the declarations made under Articles 3(4), 6(2), 7(2) and 20(5) of this Agreement. Where the declarations referred to in Article 7(2) are not renewed, they shall expire 5 years after the entry into force of this Agreement. The review shall in particular address the practical implementation, interpretation and development of the Agreement and may also include issues such as the consequences of further development of the European Union relating to the subject matter of this Agreement.

ARTICLE 41

Termination

1. This Agreement may be terminated by the Contracting Parties. In the event of termination by either Iceland or Norway, this Agreement shall remain in force between the European Union and the Contracting Party for which it has not been terminated.
2. Termination of this Agreement pursuant to paragraph 1 shall take effect six months after the deposit of the notification of termination. Procedures for complying with requests for surrender still pending at that date shall be completed in conformity with the provisions of this Agreement.

ARTICLE 42

Depositary

1. The Secretary General of the Council of the European Union shall act as the depositary of this Agreement.
2. The depositary shall make public information on any notification or declaration made concerning this Agreement.

Done at Vienna on 28th June 2006 in one single copy in the Icelandic, Norwegian, Czech, Danish, Dutch, German, English, Estonian, French, Finnish, Greek, Hungarian, Irish, Italian, Latvian, Lithuanian, Maltese, Polish, Portuguese, Slovak, Slovenian, Spanish and Swedish languages, each version being equally authentic.

FOR THE
EUROPEAN UNION
KARIN GASTINGER

FOR THE
REPUBLIC OF ICELAND
SVEINN BJÖRNSSON

FOR THE
KINGDOM OF NORWAY
KNUT STORBERGET

ANNEX
ARREST WARRANT ¹

This warrant has been issued by a competent judicial authority. I request that the person mentioned below be arrested and surrendered for the purposes of conducting a criminal prosecution or executing a custodial sentence or detention order ².

<p>(a) Information regarding the identity of the requested person:</p> <p>Name:</p> <p>Forename(s):</p> <p>Maiden name, where applicable:</p> <p>Aliases, where applicable:</p> <p>Sex:</p> <p>Nationality:</p> <p>Date of birth:</p> <p>Place of birth:</p> <p>Residence and/or known address:</p> <p>.....</p> <p>Language(s) which the requested person understands (if known):</p> <p>.....</p> <p>Distinctive marks/description of the requested person:</p> <p>.....</p> <p>Photo and fingerprints of the requested person, if they are available and can be transmitted, or contact details of the person to be contacted in order to obtain such information or a DNA profile (where this evidence can be supplied but has not been included)</p>
<p>(b) Decision on which the warrant is based:</p> <p>1. Arrest warrant or judicial decision having the same effect:</p> <p style="padding-left: 20px;">Type:</p> <p>2. Enforceable judgement:</p> <p style="padding-left: 20px;">Reference:</p>

¹ This warrant is to be used under the Agreement of 28 Juni 2006 between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the surrender procedure between the Member States of the European Union and Iceland and Norway. However, when a judicial authority of a Member State of the European Union wants, in accordance with Article 12(2) and (3) of the Agreement to alert a person in the Schengen information System, the European arrest warrant form attached to the Framework Decision (2002/584/JHA) of 13 June 2002 on the European arrest warrant and the surrender procedures between Member States shall be considered as equivalent to this format for the purpose of this Agreement.

² This warrant must be written in, or translated into, one of the official languages of the executing State, when that State is known, or any other language accepted by that State.

<p>(c) Indications on the length of the sentence:</p> <p>1. Maximum length of the custodial sentence or detention order which may be imposed for the offence(s):</p> <p>2. Length of the custodial sentence or detention order imposed: Remaining sentence to be served:</p>
<p>(d) Decision rendered in absentia and:</p> <ul style="list-style-type: none">- The person concerned has been summoned in person or otherwise informed of the date and place of the hearing which led to the decision rendered in absentia or- The person concerned has not been summoned in person or otherwise informed of the date and place of the hearing which led to the decision rendered in absentia but has the following legal guarantees after surrender (such guarantees can be given in advance)..... Specify the legal guarantees
<p>(e) Offences:</p> <p>This warrant relates to in total: offences.</p> <p>Description of the circumstances in which the offence(s) was (were) committed, including the time, place and degree of participation in the offence(s) by the requested person</p> <p>Nature and legal classification of the offence(s) and the applicable statutory provision/code:</p> <p>I. The following applies only in case both the issuing and the executing state have made a declaration under Article 3(4) of the Agreement: if applicable, tick one or more of the following offences punishable in the issuing State by a custodial sentence or detention order of a maximum of at least 3 years as defined by the laws of the issuing State:</p> <ul style="list-style-type: none">☐ participation in a criminal organisation;☐ terrorism;☐ trafficking in human beings;☐ sexual exploitation of children and child pornography;☐ illicit trafficking in narcotic drugs and psychotropic substances;☐ illicit trafficking in weapons, munitions and explosives;☐ corruption;

<ul style="list-style-type: none">0 fraud, including that affecting the financial interests of the European Communities within the meaning of the Convention of 26 July 1995 on the protection of European Communities' financial interests;0 laundering of the proceeds of crime;0 counterfeiting of currency, including the euro;0 computer-related crime;0 environmental crime, including illicit trafficking in endangered animal species and in endangered plant species and varieties;0 facilitation of unauthorised entry and residence;0 murder, grievous bodily injury;0 illicit trade in human organs and tissue;0 kidnapping, illegal restraint and hostage-taking;0 racism and xenophobia;0 organised or armed robbery;0 illicit trafficking in cultural goods, including antiques and works of art;0 swindling;0 racketeering and extortion;0 counterfeiting and piracy of products;0 forgery of administrative documents and trafficking therein;0 forgery of means of payment;0 illicit trafficking in hormonal substances and other growth promoters;0 illicit trafficking in nuclear or radioactive materials;0 trafficking in stolen vehicles;0 rape;0 arson;0 crimes within the jurisdiction of the International Criminal Court;0 unlawful seizure of aircraft/ships;0 sabotage. <p>II. Full descriptions of offence(s) not covered by section I above:</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>(f) Other circumstances relevant to the case (optional information): (NB: This could cover remarks on extraterritoriality, interruption of periods of time limitation and other consequences of the offence)</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>(g) This warrant pertains also to the seizure and handing over of property which may be required as evidence:</p> <p>This warrant pertains also to the seizure and handing over of property acquired by the requested person as a result of the offence:</p> <p>Description of the property (and location) (if known):</p> <p>.....</p> <p>.....</p>

<p>(h) The offence(s) on the basis of which this warrant has been issued is(are) punishable by/has(have) led to a custodial life sentence or lifetime detention order: the issuing State will upon request by the executing State give an assurance that it will:</p> <ul style="list-style-type: none"> – review the penalty or measure imposed – on request or at least after 20 years, and/or – encourage the application of measures of clemency to which the person is entitled to apply for under the law or practice of the issuing State, aiming at a non-execution of such penalty or measure.
<p>(i) The judicial authority which issued the warrant:</p> <p>Official name:</p> <p>.....</p> <p>Name of its representative ¹:</p> <p>.....</p> <p>Post held (title/grade):</p> <p>.....</p> <p>File reference:</p> <p>Address:</p> <p>.....</p> <p>Tel. No.: (country code) (area/city code) (...)</p> <p>Fax No. (country code) (area/city code) ()</p> <p>E-mail</p> <p>Contact details of the person to contact to make necessary practical arrangements for the surrender:</p> <p>.....</p>
<p>Where a central authority has been made responsible for the transmission and administrative reception of arrest warrants:</p> <p>Name of the central authority:</p> <p>.....</p> <p>Contact person, if applicable (title/grade and name):</p> <p>.....</p> <p>Address:</p> <p>Tel. No.: (country code) (area/city code) (...)</p> <p>Fax No.: (country code) (area/city code) (...)</p> <p>E-mail:</p>
<p>Signature of the issuing judicial authority and/or its representative:</p> <p>.....</p> <p>Name:</p> <p>Post held (title/grade):</p> <p>Date:</p> <p>.....</p> <p style="text-align: center;">Official stamp (if available)</p>

¹ In the different language versions a reference to the "holder" of the judicial authority will be included.

Declaration by the Contracting Parties to the Agreement between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the surrender procedures between the Member States of the European Union and Norway and Iceland:

"The Contracting Parties agree to consult, as appropriate, when the Republic of Iceland or the Kingdom of Norway or one of the Member States of the European Union considers that there is occasion to do so, to enable the most effective use to be made of this Agreement, including with a view to preventing any dispute regarding the practical implementation and interpretation of this Agreement. This consultation shall be organised in the most convenient way, taking into account the existing structures of cooperation."

Declaration by the European Union:

"The European Union declares that the possibility pursuant to the second sentence of Article 9(2) to designate the Minister of Justice as competent authority for the execution of an arrest warrant will be used only by the Federal Republic of Germany, the Kingdom of Denmark, the Republic of Slovakia and the Kingdom of The Netherlands.

The European Union declares that the Member States will apply Article 20(3) and (4) in compliance with their national rules for similar cases."

Upon the adoption of the Council Decision authorising the signing of the Agreement, the following two delegations will make a statement, which will be entered in the minutes of the Council meeting.

- Cyprus will make the following statement: "The Republic of Cyprus declares that it can accept the provisions on the right for refusal of surrender for political offences, offences connected with a political offence and offences inspired by political motives (Article 6) only for the purposes of this Agreement."
- Greece will make the following statement: "Greece declares that it will apply Article 6 bearing in mind its constitutional provision which prohibits the surrender of a person who is prosecuted for his/her action as freedom fighter."

At the same time, the two following Council statements will also be entered into the minutes of the Council meeting:

- "The Council notes that this Agreement should not be considered as a model Agreement and should not constitute a precedent for similar cases in the future."
- "The Council declares that no provision of the Agreement between the European Union and the Republic of Iceland and the Kingdom of Norway on the surrender procedure between the Member States of the European Union and Iceland and Norway may be invoked as a means to interpret existing or future instruments of the European Union on cooperation in criminal matters between the Member States."

Fylgiskjal 2.**Tilkynningar og yfirlýsingar.**

Í samræmi við 4. mgr. 3. gr. lýsir Ísland því yfir að á grundvelli gagnkvæmni verði skilyrðinu um tvöfalt refsinaemi skv. 2. mgr. 3. gr. ekki beitt við þær aðstæður sem lýst er í 4. mgr. 3. gr.

Í samræmi við 2. mgr. 5. gr. tilkynnir Ísland að íslensk yfirvöld skulu synja um framkvæmd handtökuskipunar í þeim tilvikum sem talin eru upp í liðum a, c, og d í 1. mgr. 5. gr. Hið sama gildir varðandi liði g og i enda sé afbrotið ekki refsivert samkvæmt íslenskum lögum.

Í samræmi við 2. mgr. 6. gr. lýsir Ísland því yfir að reglan í 1. mgr. 6. gr. eigi eingöngu við um þau afbrot sem getið er í a, b og c-lið 2. mgr. 6. gr.

Í samræmi við 2. mgr. 7. gr. lýsir Ísland því yfir að í málum þar sem handtökuskipun er gefin út í þágu saksóknar gagnvart íslenskum ríkisborgara eða aðila búsettum á Íslandi, þá kann afhending að vera bundin því skilyrði að maðurinn sem um ræðir verði sendur aftur til Íslands til að aflána dóminn sem kveðinn er upp yfir honum eða henni í útgáfuríkinu. Íslenskir ríkisborgarar sem afhentir eru frá Íslandi skulu ekki afhentir þriðja ríki vegna afbrota sem framin voru áður en hann eða hún var afhent. Það er skilyrði fyrir afhendingu íslensks ríkisborgara að afhending hans eða hennar til annars ríkis fyrir afbrot, framið fyrir afhendingu, sé háð fyrirfram samþykki íslenskra yfirvalda ef ríkið sem um ræðir afhendir ekki sína eigin ríkisborgara til Íslands. Íslensk yfirvöld geta hafnað því að framkvæma handtökuskipun þegar hún varðar beiðni um að afhenda íslenskan ríkisborgara og er gefin út af ríki sem afhendir ekki eigin ríkisborgara.

Í samræmi við 3. mgr. 9. gr. tilkynnir Ísland að lögbær yfirvöld eru:

- Dómsmálafyrirvald sem gefur út handtökuskipun: Ríkissaksóknari;
- Lögbært dómsmálafyrirvald sem tekur á móti handtökuskipun: Ríkissaksóknari;
- Dómsmálafyrirvaldið, sem annast framkvæmd: Ríkissaksóknari, dómstólarnir, dómsmálaráðuneyti Íslands.

Ísland lýsir því yfir að skv. 2. mgr. 11. gr. skulu beiðnir vera á, eða þeim fylgja þýðing, á íslensku eða ensku.

Í samræmi við 2. mgr. 28. gr. tilkynnir Ísland að dómsmálaráðuneytið hefur verið tilnefnt sem það yfirvald sem tekur við beiðnum um gegnumflutning og nauðsynlegum skjölum þar að lútandi og annast önnur opinber bréfaskipti sem varða beiðnir um gegnumflutning.

Beiðnir um gegnumflutning skulu sendar á eftirfarandi heimilisfang:

Dómsmálaráðuneyti
Sölvhólsgata 7
101 Reykjavík
Ísland

Í samræmi við 2. mgr. 34. gr. tilkynnir Ísland að samningnum um afhendingu vegna refsiverðrar háttsemi milli Norðurlandanna (norraen handtökuskipun) verður beitt gagnvart Norðurlöndunum.

Notifications and Declarations

In accordance with Article 3(4) Iceland declares that, on the basis of reciprocity, the condition of double criminality referred to in Article 3 (2) will not be applied under the conditions set out in Article 3(4).

In accordance with Article 5(2), Iceland notifies that the Icelandic judicial authorities are obliged to refuse the execution of an arrest warrant in the cases referred to in Article 5(1) subparagraphs a, c and d. The same applies for subparagraphs (g) and (i) provided that the offence is not punishable according to Icelandic law.

In accordance with Article 6(2), Iceland declares that the rule in Article 6(1) applies only in relation to the offences referred to in Article 6(2) subparagraphs a, b and c.

In accordance with Article 7(2) Iceland declares that in cases where an arrest warrant is issued for the purpose of prosecution of an Icelandic national or resident, the surrender may be subject to the condition that the person concerned is returned to Iceland to serve the sentence passed against him or her in the issuing state. Icelandic nationals surrendered from Iceland shall not be extradited to a third

State for offences committed prior to his or her surrender. It is a condition for the surrender of an Icelandic national that the surrender of him or her to another State for an offence, committed prior to the surrender, will be subject to the prior consent of Icelandic authorities if the State concerned does not surrender its own nationals to Iceland. Icelandic authorities can refuse to execute an arrest warrant when it concerns a request for the surrender of an Icelandic national and is issued by a State that does not surrender its own nationals.

In accordance with Article 9(3), Iceland notifies that the competent Icelandic authorities are:

- Issuing judicial authority: The Director of Public Prosecutions;
- The Competent judicial authority for receiving an arrest warrant: The Director of Public Prosecutions;
- Executing judicial authority: The Director of Public Prosecutions, the courts, the Icelandic Ministry of Justice.

In accordance with Article 11(2), Iceland declares that arrest warrants shall be written in, or accompanied by a translation into, Icelandic or English.

In accordance with Article 28(2), Iceland notifies that the Ministry of Justice has been designated as the authority responsible for receiving requests for transit and the necessary documents, as well as any other official correspondence relating to transit requests.

Requests for transit should be sent to the following address:

Ministry of Justice
Sölvhólgata 7
101 Reykjavík
Iceland

In accordance with Article 34 paragraph 2, Iceland notifies that the Convention on the surrender procedure between the Nordic Countries (The Nordic Arrest Warrant) will be applied in relation to the Nordic Countries.